

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

Bruksela, dnia 30.1.2008
KOM(2008) 40 wersja ostateczna

2008/0028 (COD)

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY
w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności

(przedstawiona przez Komisję)

{SEK(2008) 92}
{SEK(2008) 93}
{SEK(2008) 94}
{SEK(2008) 95}

UZASADNIENIE

1. KONTEKST WNIOSKU

- **Podstawa i cele wniosku**

Projekt wniosku konsoliduje i aktualizuje dwa obszary prawodawstwa dotyczącego etykietowania żywności – ogólne etykietowanie żywności i oznaczanie wartości odżywczej, objęte odpowiednio dyrektywami 2000/13/WE i 90/496/EWG. Dyrektywa 2000/13/WE była kilkakrotnie zmieniana i konieczna jest jej aktualizacja i modernizacja ze względu zarówno na zmiany zachodzące na rynku, jak i na ewolucję oczekiwań konsumentów.

Dyrektywa 90/496/WE wymaga od Komisji, aby przedstawiała Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie na temat stosowania dyrektywy. Procedury międzyinstytucjonalne uległy zmianie i w niektórych przypadkach Komisja musi dołączyć do wniosków nowych przepisów prawnych ocenę skutków. Zmianie prawodawstwa dotyczącego oznaczania wartości odżywczej towarzyszy ocena skutków zawierająca przegląd stosowania dyrektywy 90/496/EWG. Z tego względu nie przygotowano oddzielnego sprawozdania na temat stosowania dyrektywy.

- **Kontekst ogólny**

Ogólne etykietowanie – Podstawowym celem politycznym motywującym pierwszy „horyzontalny” instrument legislacyjny w sprawie etykietowania żywności (dyrektywa 79/112/WE) było zapewnienie przepisów regulujących etykietowanie żywności jako narzędzia swobodnego obrotu żywnością we Wspólnocie. Z czasem ochrona praw konsumentów stała się jednym ze szczegółowych celów Wspólnoty Europejskiej.

W 2003 r., w ścisłej współpracy ze stronami zainteresowanymi, Dyrekcja Generalna ds. Zdrowia i Ochrony Konsumenta (DG SANCO) rozpoczęła ocenę prawodawstwa dotyczącego etykietowania żywności w celu ponownej oceny jego skuteczności i podstaw prawnych oraz w celu identyfikacji potrzeb i oczekiwań współczesnych konsumentów w zakresie informacji na temat żywności, z uwzględnieniem ograniczeń technicznych i logistycznych. We wnioskach, opublikowanych w 2004 r., określono podstawowe elementy przyszłego wniosku.

Oznaczanie wartości odżywczej – W niedawno opublikowanej białej księdze „Strategia dla Europy w sprawie zagadnień zdrowotnych związanych z odżywianiem, nadwagą i otyłością” podkreślono potrzebę uzyskania przez konsumentów dostępu do informacji, które byłyby jasne, spójne i oparte na danych naukowych. Oznaczanie wartości odżywczej jest sprawdzonym sposobem przekazywania konsumentom informacji ułatwiających dokonywanie korzystnych dla zdrowia wyborów żywieniowych. Istnieje powszechna zgoda co do tego, że zwiększenie efektywności oznaczania wartości odżywczej może być skutecznym środkiem wspierającym zdolność konsumentów do wyboru zrównoważonej diety.

Strony zainteresowane podejmowały inicjatywy zachęcające do umieszczania informacji żywieniowych na przedniej części opakowań. Istnieje rozbieżność pomiędzy stosowanymi systemami etykietowania, co może tworzyć bariery handlowe.

- **Obowiązujące przepisy w dziedzinie, której dotyczy wniosek**

Wniosek łączy i zmienia następujące akty prawne:

- dyrektywa 2000/13/WE z dnia 20 marca 2000 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich w zakresie etykietowania, prezentacji i reklamy środków spożywczych.

Ta dyrektywa określa wspólne wymagania dotyczące etykietowania w odniesieniu do wszelkiej żywności dostarczanej konsumentowi finalnemu oraz żywności dostarczanej do zakładów żywienia zbiorowego. Ustanawia ona obowiązkowe informacje do umieszczania w etykietach.

Wniosek wprowadza pewne ogólne zasady dotyczące przekazywania informacji na temat żywności i zawiera opracowanie mechanizmu zarządzającego z uwzględnieniem zmian, które pozwolą konsumentom na dokonywanie świadomych wyborów żywieniowych. Wymagania obowiązkowe pozostają zasadniczo takie same, przy czym Komisja ma możliwość proponowania nowych wymagań w odniesieniu do szczegółowych zagadnień;

- dyrektywa Rady 90/496/EWG z dnia 24 września 1990 r. w sprawie oznaczania wartości odżywczej środków spożywczych.

Wniosek wprowadza obowiązkowe oznaczanie kluczowych elementów żywieniowych na etykiecie w głównym polu widzenia.

Poza połączeniem tekstów dyrektyw 2003/13/WE i 90/496/EWG tekst wniosku obejmuje przekształcenie następujących aktów:

- dyrektywa Komisji 87/250/EWG z dnia 15 kwietnia 1987 r. w sprawie oznaczania zawartości alkoholu na etykietach napojów alkoholowych przeznaczonych do sprzedaży konsumentowi końcowemu;
- dyrektywa Komisji 94/54/WE z dnia 18 listopada 1994 r. dotycząca obowiązkowego umieszczania na etykietach niektórych środków spożywczych danych szczegółowych innych niż wymienione w dyrektywie Rady 79/112/EWG;
- dyrektywa Komisji 1999/10/WE z dnia 8 marca 1999 r. przewidująca odstępstwa od przepisów art. 7 dyrektywy Rady 79/112/EWG w zakresie etykietowania środków spożywczych;
- dyrektywa Komisji 2002/67/WE z dnia 18 lipca 2002 r. w sprawie etykietowania środków spożywczych zawierających chininę oraz środków spożywczych zawierających kofeinę;

- rozporządzenie Komisji (WE) nr 608/2004 z dnia 31 marca 2004 r. dotyczące etykietowania żywności oraz składników żywności z dodatkiem fitosteroli, estrów fitosteroli, fitostanoli i/lub estrów fitostanoli;
- dyrektywa Komisji 2004/77/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. zmieniająca dyrektywę 94/54/WE w odniesieniu do etykietowania niektórych środków spożywczych zawierających kwas glicyryzynowy i jego sól amonową.

- **Spójność z pozostałymi obszarami polityki i celami Unii**

Wniosek jest zgodny z polityką Komisji w zakresie lepszych uregulowań prawnych, strategią lizbońską i unijną strategią zrównoważonego rozwoju. Szczególny nacisk położono na uproszczenie procesu regulacyjnego, a przez to na redukcję obciążeń administracyjnych i poprawę konkurencyjności europejskiego przemysłu spożywczego, przy równoczesnym zapewnieniu bezpieczeństwa żywności, zachowaniu wysokiego poziomu ochrony zdrowia publicznego i uwzględnieniu aspektów globalnych. Prowadzony jest ciągły pomiar kosztów administracyjnych wynikających z przepisów horyzontalnych dotyczących etykietowania; wynik tego pomiaru może dostarczyć istotnych informacji.

2. KONSULTACJE Z ZAINTERESOWANYMI STRONAMI ORAZ OCENA SKUTKÓW

- **Konsultacje z zainteresowanymi stronami**

Metody konsultacji, główne sektory objęte konsultacjami i ogólny profil respondentów

Przeprowadzono szeroko zakrojone badania wśród wszystkich stron zainteresowanych, dotyczące ich poglądów na temat przepisów i zastosowań istniejącego prawodawstwa i zapotrzebowania na zmiany. Respondenci byli przedstawicielami organizacji rządowych i pozarządowych oraz przemysłu, a także osobami prywatnymi. Niektóre konsultacje były ukierunkowane na państwa członkowskie, przedstawicieli przemysłu lub konsumentów.

Streszczenie odpowiedzi oraz sposób ich uwzględnienia

Konsumenci żądają większej liczby „lepszych” informacji na etykietach produktów i są zainteresowani jasnymi, prostymi, pełnymi, wystandaryzowanymi i wiarygodnymi informacjami. Przedstawiciele przemysłu uważają, że istnieje zbyt wiele wymagań dotyczących etykietowania, które obejmują wykonywanie szczegółowych, technicznych przepisów. Objętość i rozproszenie tekstów utrudnia zachowanie jasności i spójności przepisów. Przedstawiciele przemysłu są zaniepokojeni kosztami zmian. Państwa członkowskie chciałyby zrównoważyć potrzeby konsumentów i przemysłu, biorąc pod uwagę wszelkie problemy szczególne dla danego kraju.

Podczas konsultacji dotyczących ogólnego etykietowania zwrócono szczególną uwagę na następujące zagadnienia:

- konsumenci mają trudności z odczytaniem i zrozumieniem treści etykiet;
- istnieją liczne środki spożywcze, w przypadku których brakuje informacji dotyczących alergenów;
- problematycznym obszarem jest znakowanie pochodzenia;
- brak przepisów dotyczących wymieniania składników napojów alkoholowych.

W odniesieniu do oznaczania wartości odżywczej uważa się, że uwzględnienie informacji żywieniowych stanowi ważne źródło informacji dla konsumenta. Strony zainteresowane są niezadowolone z prawodawstwa, jednak mają różne poglądy co do tego, jak należy je udoskonalić.

- Niektórzy konsumenci wymagają kompleksowego przeglądu zawartości składników odżywczych lub preferują tego typu przegląd, natomiast inni zwracają uwagę jedynie na niewielką część tych informacji. Konsumenci i organizacje pozarządowe zajmujące się zdrowiem publicznym dążą do wprowadzenia obowiązku pełnego oznaczania wartości odżywczej w sposób łatwy do zrozumienia.
- Przedstawiciele przemysłu są zaniepokojeni nakazowym charakterem prawodawstwa i jego wpływem na projektowanie opakowań. Chcieliby bardziej elastycznego, dobrowolnego podejścia.
- Państwa członkowskie zdają sobie sprawę z potrzeby zmniejszenia barier wejścia na rynek wewnętrzny, co zostanie ułatwione dzięki zharmonizowanemu podejściu. Jednak istnieją coraz większe naciski ze strony niektórych z nich na zwiększenie elastyczności na poziomie krajowym, w szczególności w przypadku stosowania innowacyjnych systemów oznaczania wartości odżywczej.

Od 13.3.2006 r. do 16.6.2006 r. prowadzono otwartą konsultację internetową. Komisja otrzymała 175 odpowiedzi. Wyniki udostępniono w Internecie pod adresem:

http://ec.europa.eu/food/food/labellingnutrition/betterregulation/index_en.htm.

- **Gromadzenie i wykorzystanie wiedzy fachowej**

Nie zaistniała potrzeba skorzystania z pomocy ekspertów zewnętrznych.

- **Ocena skutków**

Rozważono różne rozwiązania podstawowe.

Brak interwencji – Doprowadziłoby to do utrzymania aktualnej sytuacji rozproszonego prawodawstwa z następującymi niekorzystnymi skutkami:

- fragmentaryczność i niejasność przepisów, utrudniająca skuteczne ich wykonywanie;
- nieuzasadnione obciążenia przedsiębiorstw spożywczych z powodu przestarzałych, zbędnych lub niejasnych wymagań;
- niespójne korzystanie z etykiet przez konsumentów;
- mała skuteczność etykietowania jako narzędzia komunikacyjnego;
- brak dostosowania prawodawstwa do zmieniających się rynków i uzasadnionych żądań konsumentów.

Rozważono interwencję w postaci deregulacji, ustawodawstwa krajowego, podejścia nieprawodawczego lub aktualizacji prawodawstwa wspólnotowego.

Deregulacja – Wiązałaby się ze zniesieniem podstawowych instrumentów politycznych dotyczących horyzontalnych zasad etykietowania żywności z bezpośrednim wpływem na wertykalne zasady etykietowania.

Chociaż producenci żywności nadal stosowaliby aktualne zasady przez krótki czas, to stopniowo usuwaliby informacje, które uznałyby za obciążenie. Niezharmonizowane zasady doprowadziłyby do pogorszenia funkcjonowania rynku wewnętrznego, a tym samym do niskiej jakości informacji i zmniejszenia poziomu ochrony konsumenta. Istniejące zasady sprawdziły się pod względem umożliwiania swobodnego obrotu towarami i ochrony konsumentów. Uchylenie tych zasad spotkałoby się z oporem ze strony większości państw członkowskich i konsumentów ze względu na ich przyzwyczajenie do aktualnych wymagań, a każda zmiana mogłaby zostać uznana za porzucenie cennego dorobku prawnego. Dlatego deregulacji nie uznano za właściwe podejście.

Ustawodawstwo krajowe – Uchylenie zharmonizowanych zasad doprowadziłoby do stworzenia przepisów krajowych z następującymi konsekwencjami:

- odmienne przepisy krajowe utrudniłyby funkcjonowanie rynku wewnętrznego;
- zakłócenie konkurencji;
- zwiększenie obciążenia administracyjnego w przemyśle;
- niespójne podejście, jeżeli chodzi o treść i dostępność informacji, co stworzyłoby zamieszanie wśród konsumentów;
- odmienne poziomy ochrony różnych obywateli UE.

Inne podejście nieprawodawcze (samoregulacja, współregulacja, wytyczne) – Ze względu na zróżnicowane cechy informacji dla konsumentów i aktualne trendy w kierunku rozwoju „nowej kultury legislacyjnej”, konieczna była ocena podejścia, które pozwoliłoby uzyskać równowagę pomiędzy elastycznością a nakazowością oraz pomiędzy działaniem na szczeblu krajowym a działaniem na szczeblu UE. Możliwą do rozważenia opcją alternatywną mogłoby być wielopoziomowe zarządzanie oddolne (na szczeblu lokalnym/krajowym/wspólnotowym) kierujące się zasadą zobowiązania do stosowania formalnych, wymiernych najlepszych praktyk.

Przejście z już zharmonizowanych, szczegółowych wymagań do takiego podejścia nie wiązałoby się z żadną wartością dodaną, ponieważ niepotrzebnie skomplikowałoby to obecnie istniejące porozumienie pomiędzy stronami zainteresowanymi i mogłoby zostać odebrane jako deregulacja. Z drugiej strony, jeśli chodzi o jakiegokolwiek nowe kwestie polityczne, wprowadzenie bardziej rozbudowanego i zrównoważonego podejścia do informacji dla konsumentów na bazie najlepszych praktyk i stałego dialogu ze stronami zainteresowanymi może przynieść korzystne wyniki zarówno dla przemysłu, jak i konsumentów.

W ramach oceny skutków zbadano skutki zastosowania głównych opcji zmiany przepisów ogólnych dotyczących etykietowania i przepisów dotyczących oznaczania wartości odżywczej w porównaniu do niepodjęcia żadnego działania, podjęcia dobrowolnych działań lub wprowadzenia nakazowych wymagań wspólnotowych.

Komisja przeprowadziła ocenę skutków wymienioną w programie prac; sprawozdanie z tej oceny jest dostępne na stronie internetowej Komisji. Komisja opracowała sprawozdania z oceny skutków poszczególnych opcji zmiany dyrektywy 2000/13/WE i dyrektywy 90/496/EWG, które przedstawiono równoległe z niniejszym wnioskiem jako dokumenty robocze służb Komisji.

Z oceny skutków wynika, że skutki dla producentów można złagodzić poprzez ustanowienie okresów przejściowych, umożliwiających dokonanie zmian w etykietowaniu w ramach normalnego cyklu zmian etykiet, prowadzonego w poszczególnych przedsiębiorstwach.

3. ASPEKTY PRAWNE WNIOSKU

- **Krótki opis proponowanych działań**

Przyjęcie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności. Wniosek modernizuje, upraszcza i wyjaśnia zasady obowiązujące w dziedzinie etykietowania żywności, w szczególności poprzez:

- przekształcenie różnych przepisów horyzontalnych dotyczących etykietowania. Połączenie tych tekstów (dyrektyw) w jeden akt prawny (rozporządzenie) pozwoli na maksymalizację synergii i zwiększy jasność i spójność przepisów wspólnotowych. Jest to metoda uproszczenia charakteryzująca się dużym potencjałem, która powinna zapewnić podmiotom gospodarczym i organom wykonawczym jaśniejsze i sprawniejsze ramy regulacyjne;
- zapewnienie spójności pomiędzy przepisami horyzontalnymi i wertykalnymi;
- racjonalizację (aktualizację i zapewnienie większej jasności) wymogów dotyczących obowiązkowych informacji, zawartych w art. 3 ust. 1 dyrektywy 2000/13/WE;
- ustanowienie elastycznego mechanizmu oddolnego (w ramach systemów krajowych), który pozwoli branży na wprowadzanie innowacji, a także umożliwi dostosowywanie pewnych aspektów zasad etykietowania do różnych, stale zmieniających się rynków i potrzeb konsumentów.

Ponadto wniosek wprowadza jasne zasady wyraźnego rozgraniczania pomiędzy informacjami obowiązkowymi a dobrowolnymi. Główne zmiany w odniesieniu do ogólnych kwestii etykietowania są następujące:

- jaśniejsze określenie zakresów odpowiedzialności poszczególnych podmiotów działających na rynku spożywczym, na różnych etapach łańcucha dostaw, w dziedzinie etykietowania żywności;
- wprowadzenie minimalnej wielkości druku w przypadku informacji obowiązkowych w celu poprawy czytelności informacji zamieszczanych w etykietowaniu;
- wprowadzenie wymogu udostępniania informacji o składnikach uczulających w odniesieniu do żywności niepaczkowanej sprzedawanej w placówkach detalicznych i gastronomicznych;
- z uwagi na specyfikę wina, napojów spirytusowych i piwa, wniosek przewiduje składanie przez Komisję sprawozdań ze stosowania obowiązujących przepisów dotyczących wymieniania składników i oznaczania wartości odżywczej na tych produktach, z możliwością przyjęcia szczególnych środków;
- w odniesieniu do oznaczania kraju lub miejsca pochodzenia żywności podstawowy wymóg zawarty w prawodawstwie nie ulega zmianie. Oznaczanie takie jest zatem dobrowolne, jednak staje się obowiązkowe, jeśli brak takiej informacji mógłby wprowadzić konsumenta w błąd. Zarówno obowiązkowe, jak i dobrowolne określanie kraju lub miejsca pochodzenia żywności, stosowane jako środek marketingowy, nie powinno być mylące dla konsumenta i powinno opierać się na zharmonizowanych kryteriach. Kraj pochodzenia należy określać zgodnie z przepisami wspólnotowego kodeksu celnego dotyczącymi

niepreferencyjnego pochodzenia towarów. Miejsce pochodzenia odnosi się do każdego miejsca niebędącego krajem pochodzenia w myśl przepisów wspólnotowego kodeksu celnego. Przepisy dotyczące miejsca pochodzenia zostaną przyjęte w drodze procedury komitetowej. Ponadto wprowadza się kryteria oznaczania kraju lub miejsca pochodzenia produktów wieloskładnikowych oraz kraju lub miejsca pochodzenia mięsa innego niż mięso wołowe lub cielęce. Kryteria te miałyby również zastosowanie do dobrowolnego umieszczania oznaczenia pochodzenia „WE”;

- wniosek jaśniej określa, na jakich warunkach państwa członkowskie mogą przyjmować przepisy krajowe dotyczące oznaczania pochodzenia.

Zasady oznaczania wartości odżywczej zostają przekształcone w połączeniu z horyzontalnymi przepisami dotyczącymi etykietowania żywności. Wniosek wprowadza obowiązkowy wymóg oznaczania wartości odżywczej w głównym polu widzenia etykiety żywności. Pozwala on na opracowanie najlepszych praktyk w dziedzinie prezentacji informacji żywieniowych, w tym alternatywnych form wyrażania informacji żywieniowych w stosunku do ogólnego dziennego zapotrzebowania na składniki odżywcze lub form graficznych.

Główne nowe aspekty wniosku w zakresie oznaczania wartości odżywczej są następujące:

- obowiązkowe jest oznaczanie wartości energetycznej oraz zawartości tłuszczu, nasyconych kwasów tłuszczowych, węglowodanów ze szczególnym uwzględnieniem cukrów oraz soli w przeliczeniu na 100 g, 100 ml lub na porcję, w głównym polu widzenia (z przodu opakowania); informacja dotycząca składników odżywczych ze zdefiniowanej listy jest dobrowolna. Przy wyborze elementów obowiązkowych wzięto pod uwagę: badania, z których wynika, że nadmiar informacji może u konsumentów powodować dezorientację; wskazówki naukowe na temat najistotniejszych składników odżywczych, mających związek z ryzykiem otyłości i chorób niezaraźliwych; potrzebę uniknięcia nadmiernego obciążenia przedsiębiorstw spożywczych, w szczególności małych i średnich;
- w zakresie napojów alkoholowych udziela się odstępstw dla wina, napojów spirytusowych i piwa; na ten temat sporządzone będzie w przyszłości sprawozdanie Komisji;
- elementy obowiązkowe muszą być również określane w stosunku do referencyjnych wartości spożycia; inne formy prezentacji mogą być opracowywane w ramach dobrowolnych systemów krajowych.

W celu rozwiązania problemów wynikających z fragmentarycznego prawodawstwa nowy wniosek obejmuje zmianę, przekształcenie i zastąpienie dotychczasowych przepisów w ramach obowiązującego horyzontalnego prawodawstwa dotyczącego etykietowania żywności, co będzie prowadzić do uchylenia następujących aktów prawnych:

dyrektyw 2000/13/WE, 90/496/EWG, 87/250/EWG, 94/54/WE, 1999/10/WE, 2002/67/WE, 2004/77/WE i rozporządzenia (WE) nr 608/2004.

- **Podstawa prawna**

Artykuł 95

- **Zasada pomocniczości**

Zasada pomocniczości ma zastosowanie, o ile wnioski nie podlegają wyłącznym kompetencjom Wspólnoty.

Cele wniosku nie mogą być osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie z następujących względów.

Etykietowanie żywności chroni konsumentów i pozwala im na świadome podejmowanie decyzji. Uważa się, że działania na poziomie UE pozwoliłyby na uzyskanie lepszych wyników niż seria indywidualnych działań podejmowanych przez państwa członkowskie z następujących względów:

- (i) zharmonizowane podejście może uprościć obciążenie administracyjne przedsiębiorstw spożywczych prowadzących działalność bądź na skalę międzynarodową, bądź też w obszarze całej Wspólnoty oraz
- (ii) jednolite działania zapewniają utrzymanie w całej Wspólnocie minimalnych standardów zmniejszających nierówności w traktowaniu obywateli w poszczególnych częściach UE. Zróżnicowane wymagania dotyczące etykietowania mogą ograniczyć obecne możliwości wynikające z istnienia jednolitego rynku w odniesieniu do łańcucha żywnościowego, co może mieć znaczny wpływ na handel ze względu na duży wolumen handlu wewnątrzspółnotowego, który w 2003 r. odpowiadał za ponad 75 % całkowitego handlu, a przepływy pieniężne z nim związane wynosiły około 120 mld EUR. Jedno z badań przemysłu spożywczego wskazuje na to, że 65 % przedsiębiorstw eksportowało swoje produkty do innych państw członkowskich. W tym badaniu ponad 60 % respondentów poparło harmonizację ogólnego etykietowania żywności za pośrednictwem europejskiego prawodawstwa.

Sednem działań Wspólnoty jest ustanowienie warunków etykietowania żywności w UE, czego państwa członkowskie nie mogą zapewnić samodzielnie w stopniu wystarczającym do sprawnego funkcjonowania wspólnego rynku wewnętrznego. Jeżeli chodzi o szczegóły odpowiedniego rozporządzenia, model zarządzania stosowany w opracowywaniu systemów krajowych zapewni bardziej partycypacyjny i elastyczniejszy sposób jego opracowywania i wykonywania.

Działania podejmowane na szczeblu Wspólnoty skuteczniej pozwolą na osiągnięcie celów wniosku z następujących względów.

Doświadczenie pokazuje, że państwa członkowskie nie mogą w zadowalającym stopniu osiągnąć zharmonizowanego, wspólnego rynku i że UE może lepiej i efektywniej zapewniać przekazywanie informacji konsumentom. Nowy wniosek przewiduje również miejsce na łagodniejszy mechanizm interwencji na szczeblu krajowym i wspólnotowym.

Wykorzystuje się kompetencje Wspólnoty, z pełnym uwzględnieniem zasad pomocniczości i proporcjonalności oraz ze świadomością tego, że pod pewnymi względami całkowita jednolitość etykiet w całej UE niekoniecznie stanowi jedyny i pożądaný sposób realizacji ustalonych celów. Wręcz przeciwnie, uniemożliwiłaby ona szybkie dostosowywanie obowiązujących zasad do zmieniających się potrzeb i okoliczności.

Przewiduje się harmonizację w odniesieniu do żywności paczkowanej, która potencjalnie może być przedmiotem handlu wewnątrzspółnotowego. Państwa członkowskie mogą wprowadzić własne zasady, gdy produkty nie są przedmiotem handlu wewnątrzspółnotowego, np. w przypadku żywności niepaczkowanej i żywności dostarczanej przez zakłady żywienia zbiorowego.

Dlatego wniosek jest zgodny z zasadą pomocniczości.

- **Zasada proporcjonalności**

Wniosek jest zgodny z zasadą proporcjonalności z następujących względów.

Wniosek harmonizuje ramy regulacyjne horyzontalnych przepisów dotyczących etykietowania żywności, przez co przyczynia się do ochrony konsumentów poprzez zapewnienie otrzymania przez nich właściwych informacji umożliwiających im dokonywanie świadomych, bezpiecznych, zdrowych i zrównoważonych wyborów. Proponowane działania są wystarczające do osiągnięcia celów umożliwienia konsumentom podejmowania świadomych wyborów i zapewnienia płynnego funkcjonowania rynku wewnętrznego. Równocześnie nie nakładają one nadmiernego lub nieuzasadnionego obciążenia.

Brak harmonizacji doprowadziłby do mnożenia zasad krajowych, co doprowadziłoby do zwiększonego obciążenia przemysłu i braku jasności informacji dla konsumentów. Obciążenie finansowe zostaje zminimalizowane, ponieważ większość przepisów obecnie już istnieje; zapewnia się także wystarczającą ilość czasu na to, aby nowe wymagania były wprowadzane w życie w ramach okresowych modyfikacji etykiet przez producentów.

- **Wybór instrumentów**

Proponowane instrumenty: rozporządzenie, współregulacja.

Inne instrumenty byłyby niewłaściwe z następujących względów.

Istniejące zasady mają zasadniczo charakter nakazowy, pozostawiający niewielką elastyczność co do sposobu ich stosowania przez państwa członkowskie. Dyrektywa prowadziłaby do niespójnego podejścia we Wspólnocie, co wiązałoby się z niepewnością wśród konsumentów i przedstawicieli przemysłu. Rozporządzenie zapewnia spójne podejście, które może być stosowane przez przedstawicieli przemysłu, i zmniejsza obciążenie administracyjne, ponieważ nie muszą się oni zapoznawać z poszczególnymi rozporządzeniami w państwach członkowskich. Wytyczne, samoregulacje lub podejście dobrowolne doprowadziłyby do niespójności i do potencjalnego zmniejszenia liczby informacji przekazywanych konsumentom, co byłoby niedopuszczalne. Jednak istnieją aspekty prawodawstwa, w przypadku których za właściwe uznano bardziej elastyczne podejście, i w odniesieniu do tych aspektów w projekcie wniosku opracowano inną formę zarządzania na podstawie „miękkiego prawa” i dobrowolnych zobowiązań.

4. WPLYW NA BUDŻET

Wniosek nie ma wpływu finansowego na budżet Wspólnoty.

5. INFORMACJE DODATKOWE

- **Symulacja, faza pilotażowa i okres przejściowy**

Zostanie ustanowiony okres przejściowy dotyczący wniosku.

- **Uproszczenie**

Wniosek przewiduje uproszczenie prawodawstwa.

Zastosowanie rozporządzenia jako instrumentu prawnego służy realizacji celu uproszczenia, ponieważ gwarantuje, że wszystkie podmioty będą musiały równocześnie przestrzegać tych samych zasad.

Połączenie dyrektywy 2000/13/WE z dyrektywą 90/496/EWG w sprawie oznaczania wartości odżywczej w jeden instrument upraszcza ramy regulacyjne. Ponadto wniosek upraszcza strukturę prawodawstwa dyrektywy 2000/13/WE poprzez przekształcenie i zastąpienie przepisów istniejących już w ramach aktualnego horyzontalnego prawodawstwa dotyczącego etykietowania żywności. Poprzez zajęcie się pewnymi ściśle określonymi problemami politycznymi wniosek istotnie przyczyni się do zwiększenia zgodności z przepisami i do uzyskania większej jasności dla stron zainteresowanych.

Wniosek został uwzględniony w programie Komisji na rzecz stopniowej aktualizacji i upraszczania wspólnotowego dorobku prawnego oraz w programie działalności legislacyjnej i prac Komisji pod numerem referencyjnym 2006/SANCO/001.

- **Uchylenie istniejącego prawodawstwa**

Przyjęcie wniosku doprowadzi do uchylenia istniejącego prawodawstwa.

- **Przekształcenie**

Wniosek obejmuje przekształcenie

- **Europejski Obszar Gospodarczy**

Proponowany akt dotyczy kwestii związanych z EOG i z tego względu powinien objąć także Europejski Obszar Gospodarczy.

- **Szczegółowe wyjaśnienie wniosku**

Rozporządzenie stanowi podstawę do zapewnienia wysokiego stopnia ochrony konsumentów w odniesieniu do żywności, poprzez ustanowienie ogólnych zasad i wymagań prawa dotyczącego informacji o żywności (rozdziały II i III).

Rozdział IV (obowiązkowe informacje) upraszcza istniejące prawodawstwo, zachowując podstawowe, obowiązkowe dane szczegółowe określone na etykietach. Dzięki umieszczeniu definicji i szczegółowych lub szczególnych przepisów w załącznikach tekst łatwiej jest śledzić i zmieniać.

Wyjaśniono zasady etykietowania danych szczegółowych miejsca pochodzenia.

W sekcji 3 rozdziału IV określono, że informacje żywieniowe na temat wartości energetycznej oraz ilości tłuszczów, tłuszczów nasyconych, węglowodanów ze szczególnym uwzględnieniem cukrów oraz soli są obowiązkowe, i nałożono wymóg przedstawiania tych informacji w głównym polu widzenia etykiety.

W rozdziale VII ustanowiono system zarządzania informacjami na temat żywności na potrzeby systemów krajowych, w celu wspierania utworzenia na poziomie państw członkowskich interaktywnego i trwałego procesu wymiany informacji, umożliwiającego opracowanie krajowych, niewiążących systemów czerpiących z najlepszych praktyk. Na poziomie wspólnotowym Komisja stymuluje i organizuje wymianę informacji pomiędzy państwami członkowskimi i z samą Komisją w sprawie działań dotyczących opracowywania systemów krajowych.

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY
w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności
(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, a w szczególności jego art. 95,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego²,

stanowiąc zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 251 Traktatu³,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Artykuł 153 Traktatu przewiduje, że Wspólnota musi się przyczyniać do osiągnięcia wysokiego poziomu ochrony konsumenta za pośrednictwem środków przyjmowanych przez nią zgodnie z art. 95 Traktatu.
- (2) Swobodny przepływ bezpiecznej i pełnej żywności stanowi jeden z podstawowych aspektów rynku wewnętrznego i istotnie przyczynia się zachowania zdrowia i dobrego samopoczucia obywateli, a także do ochrony ich potrzeb społecznych i ekonomicznych.
- (3) Aby uzyskać wysoki poziom ochrony zdrowia konsumentów i zagwarantować im prawo do informacji, należy zapewnić odpowiednie informowanie konsumentów na temat spożywanej przez nich żywności. Na wybory dokonywane przez konsumentów mogą wpływać m.in. względy zdrowotne, ekonomiczne, związane z ochroną środowiska, społeczne i etyczne.
- (4) Rozporządzenie (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiające ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołujące Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiające procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności⁴ przewiduje, że generalną zasadą prawa żywnościowego jest zapewnienie konsumentom podstawy do dokonywania świadomych wyborów dotyczących spożywanych przez nich pokarmów

¹ Dz.U. C xxx z xx.xx.xxxx, s. xx.

² Dz.U. C xxx z xx.xx.xxxx, s. xx.

³ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia, wspólne stanowisko Rady z dnia

⁴ Dz.U. L 31 z 1.2.2002, s. 1. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 575/2006 (Dz.U. L 100 z 8.4.2006, s. 3).

i uniemożliwienie jakichkolwiek praktyk, które mogłyby wprowadzić konsumenta w błąd.

- (5) Dyrektywa 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotycząca nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym⁵ obejmuje niektóre aspekty przekazywania informacji konsumentom, aby uniemożliwić działania wprowadzające w błąd i pominięcia informacji. Ogólne zasady dotyczące nieuczciwych praktyk handlowych należy uzupełnić o zasady szczegółowe dotyczące przekazywania konsumentom informacji na temat żywności.
- (6) W dyrektywie 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 marca 2000 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do etykietowania, prezentacji i reklamy środków spożywczych⁶ określono wspólnotowe zasady etykietowania żywności dotyczące wszystkich artykułów spożywczych. Większość przepisów określonych w tej dyrektywie pochodzi z 1978 r., w związku z czym konieczna jest ich aktualizacja.
- (7) W dyrektywie Rady 90/496/EWG z dnia 24 września 1990 r. w sprawie oznaczania wartości odżywczej środków spożywczych⁷ określono zasady dotyczące treści i prezentacji informacji żywieniowych na żywności paczkowanej. Zamieszczenie informacji żywieniowych ma charakter dobrowolny, chyba że zostanie złożone oświadczenie żywieniowe dotyczące żywności. Większość przepisów określonych w tej dyrektywie pochodzi z 1990 r., w związku z czym konieczna jest ich aktualizacja.
- (8) Ogólne wymagania dotyczące etykietowania uzupełniono o szereg przepisów dotyczących wszelkiej żywności w szczególnych okolicznościach lub tylko niektórych kategorii żywności. Ponadto istnieje szereg szczególnych zasad dotyczących określonej żywności.
- (9) Chociaż pierwotne cele i podstawowe elementy aktualnego prawodawstwa dotyczącego etykietowania nadal obowiązują, niezbędne jest uproszczenie go, aby zapewnić większy stopień jego przestrzegania i większą jego jasność dla stron zainteresowanych oraz w celu unowocześnienia go w taki sposób, aby uwzględnić zmiany, do których doszło w dziedzinie informacji o żywności.
- (10) Istnieje interes publiczny związany z zależnością zdrowia od diety i z wyborem właściwej diety dostosowanej do potrzeb indywidualnych. W białej księdze Komisji „Strategia dla Europy w sprawie zagadnień zdrowotnych związanych z odżywianiem, nadwagą i otyłością”⁸ zauważono, że oznaczanie wartości odżywczej jest ważnym narzędziem informowania konsumentów na temat składu żywności i pomagania im w dokonywaniu świadomych wyborów. W strategii UE w zakresie ochrony konsumentów na lata 2007-2013 podkreślono, że umożliwienie konsumentom dokonywania świadomych wyborów jest niezbędne zarówno dla skutecznej

⁵ Dz.U. L 149 z 11.6.2005, s. 22.

⁶ Dz.U. L 109 z 6.5.2000, s. 29. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą Komisji 2006/142/WE (Dz.U. L 368 z 23.12.2006, s. 110).

⁷ Dz.U. L 276 z 6.10.1990, s. 40. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą Komisji 2003/120/WE (Dz.U. L 333 z 20.12.2003, s. 51.)

⁸ KOM(2007) 279.

konkurencji, jak i dla dobra konsumentów. Znajomość podstawowych zasad żywienia oraz właściwych informacji żywieniowych na temat żywności przyczyniłaby się istotnie do umożliwienia konsumentowi podejmowania takiego świadomego wyboru.

- (11) W celu zwiększenia pewności prawnej oraz zapewnienia racjonalności i spójności egzekwowania prawa właściwe jest uchylene dyrektyw 90/496/EWG i 2000/13/WE i zastąpienie ich pojedynczym rozporządzeniem, co zagwarantuje pewność zarówno konsumentom, jak i przemysłowi oraz zmniejszy obciążenie administracyjne.
- (12) W celu zachowania jasności należy uchylić i włączyć do niniejszego rozporządzenia inne horyzontalne akty prawne, a mianowicie dyrektywę Komisji 87/250/EWG z dnia 15 kwietnia 1987 r. w sprawie oznaczania zawartości alkoholu na etykietach napojów alkoholowych przeznaczonych do sprzedaży konsumentowi końcowemu⁹, dyrektywę Komisji 94/54/WE z dnia 18 listopada 1994 r. dotyczącą obowiązkowego umieszczania na etykietach niektórych środków spożywczych danych szczegółowych innych niż wymienione w dyrektywie Rady 79/112/EWG¹⁰, dyrektywę Komisji 1999/10/WE z dnia 8 marca 1999 r. przewidującą odstępstwa od przepisów art. 7 dyrektywy Rady 79/112/EWG w zakresie etykietowania środków spożywczych¹¹, dyrektywę Komisji 2002/67/WE z dnia 18 lipca 2002 r. w sprawie etykietowania środków spożywczych zawierających chininę oraz środków spożywczych zawierających kofeinę¹², rozporządzenie Komisji (WE) nr 608/2004 z dnia 31 marca 2004 r. dotyczące etykietowania żywności oraz składników żywności z dodatkiem fitosteroli, estrów fitosteroli, fitostanoli i/lub estrów fitostanoli¹³ oraz dyrektywę Komisji 2004/77/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. zmieniającą dyrektywę 94/54/WE w odniesieniu do etykietowania niektórych środków spożywczych zawierających kwas glicyryzynowy i jego sól amonową¹⁴.
- (13) Konieczne jest ustanowienie wspólnych definicji, zasad, wymagań i procedur, tak aby stworzyć jasne ramy i wspólną podstawę środków wspólnotowych i krajowych regulujących informację o żywności.
- (14) Aby umożliwić kompleksowe i ewolucyjne podejście do przekazywanych konsumentom informacji na temat spożywanej przez nich żywności, należy opracować szeroką definicję prawa dotyczącego informacji o żywności, obejmującą zasady o charakterze ogólnym i szczególnym, a także szeroką definicję informacji o żywności, obejmującą również informacje przekazywane inaczej niż za pośrednictwem etykiety.
- (15) Przepisy wspólnotowe powinny stosować się tylko do przedsiębiorstw zakładających pewną ciągłość działalności i pewien stopień organizacji. Zakres rozporządzenia nie obejmuje działań w rodzaju okolicznościowego przygotowywania, podawania i sprzedaży żywności przez osoby prywatne w ramach imprez charytatywnych, lokalnych kiermaszy lub spotkań.

⁹ Dz.U. L 113 z 30.4.1987, s. 57.

¹⁰ Dz.U. L 300 z 23.11.1994, s. 14. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2004/77/WE (Dz.U. L 162 z 30.4.2004, s. 76).

¹¹ Dz.U. L 69 z 16.3.1999, s. 22.

¹² Dz.U. L 191 z 19.7.2002, s. 20.

¹³ Dz.U. L 97 z 1.4.2004, s. 44.

¹⁴ Dz.U. L 162 z 30.4.2004, s. 76.

- (16) Prawo dotyczące informacji o żywności powinno być na tyle elastyczne, aby można było na bieżąco śledzić nowe potrzeby informacyjne ze strony konsumentów i zapewnić równowagę pomiędzy ochroną rynku wewnętrznego a różnicami percepcji ze strony konsumentów w państwach członkowskich.
- (17) Podstawowym względem branym pod uwagę przy wymaganiu obowiązkowych informacji o żywności powinno być umożliwienie konsumentom identyfikacji i właściwego wykorzystywania żywności oraz dokonywania wyborów zaspokajających ich indywidualne potrzeby dietetyczne.
- (18) Aby umożliwić dostosowywanie prawa dotyczącego informacji o żywności do zmieniających się potrzeb informacyjnych konsumentów, w przypadku rozważania zapotrzebowania na obowiązkowe informacje o żywności należy zawsze brać również pod uwagę szeroko wykazywane zainteresowanie większości konsumentów ujawnianiem pewnych informacji.
- (19) Nowe, obowiązkowe wymagania dotyczące informacji o żywności powinny być jednak ustanowione wyłącznie wtedy, gdy okażą się niezbędne, zgodnie z zasadami pomocniczości, proporcjonalności i trwałości.
- (20) Zasady dotyczące informacji o żywności powinny zakazywać stosowania informacji, które wprowadzałyby konsumenta w błąd lub przypisywałyby żywności właściwości lecznicze. Aby zakazy te były skuteczne, powinny dotyczyć również reklamy i prezentacji żywności.
- (21) Aby nie dopuścić do rozdrobnienia zasad dotyczących zakresu odpowiedzialności podmiotów działających na rynku spożywczym za informacje o żywności, właściwe jest wyjaśnienie zakresów odpowiedzialności podmiotów działających na rynku spożywczym w tym obszarze.
- (22) Należy opracować wykaz wszystkich obowiązkowych informacji, które z zasady powinny być przekazywane w odniesieniu do każdej żywności przeznaczonej dla konsumenta finalnego i zakładów żywienia zbiorowego. Ten wykaz powinien nadal obejmować informacje, które są już wymagane na mocy istniejącego prawodawstwa, ponieważ powszechnie uznaje się je za cenny dorobek prawny dotyczący informacji dla konsumenta.
- (23) W celu uwzględnienia zmian i nowych okoliczności w dziedzinie informacji o żywności, konieczne jest wprowadzenie przepisów uprawniających Komisję do zmiany wykazu obowiązkowych informacji poprzez dodawanie do niego lub usuwanie z niego danych szczegółowych oraz w celu umożliwienia udostępniania niektórych danych szczegółowych za pośrednictwem innych środków. Konsultacja ze stronami zainteresowanymi powinna ułatwić dokonywanie terminowych i dobrze ukierunkowanych zmian wymagań dotyczących informacji o żywności.
- (24) Niektóre składniki lub inne substancje stosowane w produkcji żywności i pozostające po zakończeniu procesu produkcyjnego powodują alergie lub reakcje nietolerancji u konsumentów, przy czym niektóre z tych alergii lub reakcji nietolerancji stanowią zagrożenie zdrowotne dla osób, u których występują. Ważne jest, aby podawać informacje na temat obecności dodatków do środków spożywczych, pomocy przetwórczych (środków pomocniczych w przetwórstwie) i innych substancji o

działaniu uczulającym, aby umożliwić konsumentom z alergiami pokarmowymi lub nietolerancją pokarmową dokonywanie świadomych i bezpiecznych wyborów.

- (25) Etykiety żywności powinny być jasne i zrozumiałe, aby były pomocne dla konsumentów, którzy chcą dokonywać bardziej świadomych wyborów dotyczących żywności i diety. Badania pokazują, że czytelność jest ważnym elementem zwiększania prawdopodobieństwa, że informacje na etykiecie będą miały wpływ na jej odbiorców, a drobny druk stanowi jedną z głównych przyczyn niezadowolenia konsumentów z etykietowania żywności.
- (26) Aby zapewnić przekazywanie informacji na temat żywności, konieczne jest uwzględnienie wszystkich sposobów dostarczania żywności konsumentom, w tym sprzedaży żywności za pośrednictwem środków porozumiewania się na odległość. Chociaż jasne jest, że wszelka żywność dostarczana za pośrednictwem sprzedaży wysyłkowej powinna spełniać te same wymagania informacyjne, co żywność sprzedawana w sklepach, konieczne jest jasne stwierdzenie, że w takich przypadkach odpowiednie obowiązkowe informacje o żywności powinny być również dostępne przed ostatecznym dokonaniem zakupu.
- (27) W celu zapewnienia konsumentom informacji o żywności, niezbędnej dla dokonania świadomego wyboru, informacja o składnikach powinna być dostępna również w odniesieniu do mieszanych napojów alkoholowych.
- (28) Istotne jest również dostarczanie konsumentom informacji na temat innych napojów alkoholowych. Istnieją już szczególne przepisy wspólnotowe dotyczące etykietowania wina. Rozporządzenie Rady (WE) nr 1493/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku wina¹⁵ określa wyczerpujący zestaw norm technicznych, obejmujących pełny zakres praktyk enologicznych, metod produkcji oraz środków prezentacji i etykietowania wina, zapewniając w ten sposób uwzględnienie wszystkich etapów łańcucha oraz ochronę i odpowiednie informowanie konsumentów. W szczególności ten akt prawny zawiera dokładny i wyczerpujący opis substancji, które prawdopodobnie mogą być stosowane w procesie produkcji, wraz z określeniem warunków ich stosowania w postaci pozytywnej listy praktyk i procesów enologicznych; wszelkie praktyki nieujęte w tym wykazie są zabronione. Z tego względu właściwe jest na tym etapie wyłączenie wina z obowiązku zamieszczania listy składników i informacji o wartości odżywczej. Te same wyłączenia powinny mieć zastosowanie w stosunku do piwa, a także napojów spirytusowych zgodnie z ich definicją w art. 2 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr [...] z dnia 15 stycznia 2008 r. w sprawie definicji, opisu, prezentacji, etykietowania i ochrony oznaczeń geograficznych napojów spirytusowych oraz uchylającego rozporządzenie Rady (EWG) nr 1576/89¹⁶, w celu zapewnienia spójnego podejścia i zgodności z warunkami ustanowionymi dla wina. Niemniej jednak po pięciu latach od wejścia w życie niniejszego rozporządzenia Komisja przedstawi sprawozdanie i może w razie konieczności zaproponować szczególne wymogi w kontekście niniejszego rozporządzenia.

¹⁵ Dz.U. L 179 z 14.7.1999, s. 1.

¹⁶ Dz.U. L [...] z [...], s. [...].

- (29) Należy zapewnić określenie kraju lub miejsca pochodzenia żywności, w przypadku gdy brak jego określenia mógłby wprowadzać konsumentów w błąd co do kraju lub miejsca rzeczywistego pochodzenia danego produktu. W innych przypadkach określenie kraju lub miejsca pochodzenia żywności jest pozostawione uznaniu podmiotów działających na rynku spożywczym. We wszystkich przypadkach określenie kraju lub miejsca pochodzenia żywności powinno być zapewnione w taki sposób, aby nie zmylić konsumenta, na podstawie jasno zdefiniowanych kryteriów, które zapewniają jednolite warunki dla przedstawicieli przemysłu i poprawiają zrozumienie przez konsumentów informacji dotyczących kraju lub miejsca pochodzenia żywności. Takie kryteria nie powinny dotyczyć określeń dotyczących nazwy lub adresu podmiotu działającego na rynku spożywczym.
- (30) W niektórych przypadkach podmioty działające na rynku spożywczym mogą chcieć wskazać, że żywność pochodzi ze Wspólnoty Europejskiej, aby zwrócić uwagę konsumentów na cechy jakościowe ich produktu i na standardy produkcji obowiązujące w Unii Europejskiej. Takie określenia powinny również spełniać zharmonizowane kryteria.
- (31) Niepreferencyjne zasady pochodzenia obowiązujące we Wspólnocie Europejskiej zostały określone w rozporządzeniu Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającym Wspólnotowy Kodeks Celny¹⁷ i w jego przepisach wykonawczych zawartych w rozporządzeniu Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiającym przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny¹⁸. Określenie kraju pochodzenia żywności będzie opierać się na tych przepisach, które są dobrze znane podmiotom handlowym i organom administracji, co powinno ułatwić ich wdrożenie.
- (32) Informacja o wartości odżywczej na żywności obejmuje informacje na temat obecności energii i pewnych składników odżywczych w żywności. Obowiązkowe przekazywanie informacji żywieniowych powinno pomóc w prowadzeniu działań w dziedzinie edukacji żywieniowej społeczeństwa i w podejmowaniu świadomych wyborów żywności.
- (33) W białej księdze Komisji „Strategia dla Europy w sprawie zagadnień zdrowotnych związanych z odżywianiem, nadwagą i otyłością” podkreślono pewne elementy żywieniowe istotne dla zdrowia publicznego. Dlatego wymagania dotyczące obowiązkowego przekazywania informacji żywieniowych powinny uwzględniać takie elementy.
- (34) Zasadniczo konsumenci nie zdają sobie sprawy z potencjalnego znaczenia napojów alkoholowych w ich ogólnej diecie. Dlatego należy zapewnić przekazywanie informacji na temat wartości odżywczej tych napojów, w szczególności mieszanych napojów alkoholowych.

¹⁷ Dz.U. L 302 z 19.10.1993, s. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Rady (WE) nr 1791/2006 (Dz.U. L 363 z 20.12.2006, s. 1).

¹⁸ Dz.U. L 253 z 11.10.1993, s. 1. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 883/2005 (Dz.U. L 148 z 11.6.2005, s. 5).

- (35) W celu zapewnienia zgodności i spójności prawodawstwa wspólnotowego dobrowolne zamieszczanie oświadczeń żywieniowych lub zdrowotnych na etykietach żywności powinno odbywać się zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1924/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie oświadczeń żywieniowych i zdrowotnych dotyczących żywności¹⁹.
- (36) Aby uniknąć niepotrzebnych obciążeń przemysłu, właściwe jest zwolnienie niektórych kategorii nieprzetworzonej żywności lub żywności, w przypadku której informacja żywieniowa nie jest czynnikiem determinującym wybór dokonywany przez konsumenta, z obowiązkowego uwzględniania informacji o wartości odżywczej, chyba że obowiązek przekazywania takiej informacji został przewidziany w innym prawodawstwie wspólnotowym.
- (37) Aby przekazywane informacje przemawiały do przeciętnego konsumenta i służyły celowi informacyjnemu, w którym je wprowadzono, biorąc pod uwagę aktualną wiedzę na temat żywienia, powinny być one proste i łatwo zrozumiałe. Przeprowadzone badania wskazują na to, że konsumenci za przydatne przy podejmowaniu decyzji zakupowych uważają informacje w głównym polu widzenia lub „z przodu opakowania”. Dlatego w celu zapewnienia łatwego dostrzeżenia przez konsumentów podstawowych informacji żywieniowych przy dokonywaniu zakupów żywności powinny one się znajdować w głównym polu widzenia etykiety.
- (38) Niedawne zmiany w formułowaniu informacji o wartości odżywczej, prowadzące do wyrażania jej w innej postaci niż w przeliczeniu na 100g, 100ml lub porcję, wprowadzone przez niektóre państwa członkowskie i organizacje z sektora spożywczego, wskazują na to, że konsumenci lubią tego typu systemy, ponieważ pomagają im one w szybkim dokonywaniu świadomych wyborów. Jednak w skali całej Wspólnoty brak dowodów na temat zrozumienia i wykorzystywania inaczej sformułowanych informacji przez przeciętnego konsumenta. Dlatego właściwe jest zezwolenie na opracowywanie różnych systemów i umożliwienie kontynuacji badań dotyczących zrozumienia ich przez konsumentów w różnych państwach członkowskich tak, aby w razie potrzeby można było wprowadzić zharmonizowane systemy.
- (39) Informację w głównym polu widzenia o ilości składników pokarmowych i wskaźnikach porównawczych w łatwo rozpoznawalnej formie, umożliwiającej ocenę właściwości odżywczych żywności, należy uważać w całości za część informacji o wartości odżywczej i nie należy jej traktować jak grupę indywidualnych oświadczeń.
- (40) Doświadczenie pokazuje, że w wielu przypadkach dobrowolne informacje o żywności przekazywane są ze szkodą dla jasności obowiązkowych informacji o żywności. Dlatego należy zapewnić kryteria pomagające podmiotom działającym na rynku spożywczym i organom wykonawczym we właściwym wyważeniu przekazywania obowiązkowych i dobrowolnych informacji o żywności.

¹⁹ Dz.U. L 404 z 30.12.2006, s. 9. Rozporządzenie zmienione ...

- (41) Zależnie od miejscowych warunków i okoliczności istniejących w praktyce, państwa członkowskie powinny zachować prawo do ustanawiania przepisów dotyczących przekazywania informacji na temat żywności niepaczkowanej. Chociaż w takich przypadkach zapotrzebowanie konsumentów na inne informacje jest ograniczone, informacje na temat potencjalnych alergenów uważa się za bardzo ważne. Dane dowodowe sugerują, że większość reakcji alergicznych na żywność można przypisać spożyciu niepaczkowanej żywności. Dlatego tego typu informacje powinny być zawsze przekazywane konsumentom.
- (42) Państwa członkowskie nie powinny mieć możliwości przyjmowania przepisów innych niż określone w niniejszym rozporządzeniu w dziedzinie, którą ono harmonizuje, chyba że jest to wyraźnie w nim wskazane.
- (43) Powinna istnieć możliwość dostosowywania przepisów dotyczących informacji o żywności do szybko zmieniającego się otoczenia społecznego, gospodarczego i technologicznego.
- (44) Jeśli chodzi o niektóre aspekty informacji o żywności, które powodują opracowywanie innowacyjnych i nowoczesnych praktyk handlowych, konieczne jest umożliwienie wystarczających eksperymentów i badań konsumenckich oraz dostarczenie solidnych danych dowodowych na temat najlepszych systemów. Dlatego w takich przypadkach prawo wspólnotowe dotyczące informacji o żywności powinno ograniczać się do ustanowienia obowiązkowych, niezbędnych wymagań ustalających poziom ochrony konsumentów i informacji dla konsumentów i powinno zapewniać elastyczność co do sposobu spełniania tych wymagań w sposób zgodny z przepisami dotyczącymi rynku wewnętrznego.
- (45) Aby zapewnić opracowanie i ustanowienie bardziej szczegółowych wymagań dotyczących informacji o żywności w sposób dialektyczny oraz na podstawie najlepszych praktyk, powinny istnieć elastyczne mechanizmy na poziomie wspólnotowym i krajowym oparte na otwartych i przejrzystych konsultacjach publicznych i trwałych interakcjach pomiędzy szeroką grupą przedstawicieli stron zainteresowanych. Taki mechanizm może doprowadzić do opracowania krajowych, niewiążących systemów bazujących na wynikach rzetelnych badań konsumenckich i szeroko zakrojonych konsultacji ze stronami zainteresowanymi. Powinny istnieć mechanizmy umożliwiające konsumentom identyfikację żywności oznaczanej zgodnie z systemem krajowym, na przykład za pośrednictwem numeru lub symbolu identyfikacyjnego.
- (46) Aby zapewnić pewien poziom spójności wyników uzyskanych w różnych państwach członkowskich, niezbędne jest promowanie ciągłej wymiany informacji i dzielenia się informacjami na temat najlepszych praktyk i doświadczeń pomiędzy państwami członkowskimi oraz między nimi a Komisją oraz promowanie udziału stron zainteresowanych w takich wymianach.
- (47) Państwa członkowskie powinny prowadzić urzędowe kontrole w celu egzekwowania przestrzegania niniejszego rozporządzenia zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 882/2004.

- (48) Należy zaktualizować odniesienia do dyrektywy 90/496/EWG w rozporządzeniu (WE) nr 1924/2006 i w rozporządzeniu (WE) nr 1925/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie dodawania do żywności witamin i składników mineralnych oraz niektórych innych substancji²⁰, aby uwzględnić niniejsze rozporządzenie. Należy w związku z tym odpowiednio zmienić rozporządzenia (WE) nr 1924/2006 i (WE) nr 1925/2006.
- (49) Aby umożliwić zainteresowanym stronom, w tym zwłaszcza małym i średnim przedsiębiorstwom, przekazywanie informacji żywieniowych na ich produktach, konieczne jest stopniowe wdrażanie środków wprowadzających obowiązek zamieszczania informacji żywieniowych w trakcie wydłużonych okresów przejściowych, z uwzględnieniem dodatkowego okresu przejściowego dla mikroprzedsiębiorstw.
- (50) Ponieważ cele proponowanych działań nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie i mogą zatem być lepiej osiągnięte na poziomie Wspólnoty, Wspólnota może podjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości ustanowioną w art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności wymienioną w powyższym artykule, niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza środki, które są konieczne do osiągnięcia tych celów.
- (51) W celu uproszczenia i przyspieszenia procedury Komisji należy powierzyć zadanie przyjęcia środków wykonawczych o charakterze technicznym.
- (52) Środki niezbędne do wykonania niniejszego rozporządzenia powinny zostać przyjęte zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji²¹.
- (53) W szczególności należy przyznać Komisji uprawnienia do zmiany i aktualizacji załączników do niniejszego rozporządzenia. Ponieważ środki te mają zakres ogólny i mają na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia oraz uzupełnienie niniejszego rozporządzenia poprzez dodanie nowych elementów, innych niż istotne, środki te powinny być przyjmowane zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, określoną w art. 5a decyzji 1999/468/WE.
- (54) Ze względu na pilną potrzebę konieczne jest zastosowanie trybu pilnego określonego w art. 5a ust. 6 decyzji 1999/468/WE dla przyjęcia zmian załączników II i III do niniejszego rozporządzenia,

²⁰ Dz.U. L 404 z 30.12.2006, s. 26.

²¹ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, s. 23. Decyzja zmieniona decyzją 2006/512/WE (Dz.U. L 200 z 22.7.2006, s. 11).

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

POSTANOWIENIA OGÓLNE

Artykuł 1

Przedmiot i zakres

1. Niniejsze rozporządzenie stanowi podstawę dla zapewnienia wysokiego poziomu ochrony konsumentów w odniesieniu do informacji o żywności, biorąc pod uwagę różnice percepcji ze strony konsumentów i ich potrzeb informacyjnych, z równoczesnym zapewnieniem płynnego funkcjonowania rynku wewnętrznego.
2. Niniejsze rozporządzenie ustanawia ogólne zasady, wymagania i zakresy odpowiedzialności dotyczące informacji o żywności, a w szczególności etykietowania żywności. Ustanawia środki gwarantujące konsumentom prawo do informacji i procedury przekazywania informacji na temat żywności, biorąc pod uwagę konieczność zapewnienia elastyczności wystarczającej do reagowania na przyszłe zmiany i nowe wymagania informacyjne.
3. Rozporządzenie dotyczy wszystkich etapów łańcucha żywnościowego, podczas których działania przedsiębiorstw spożywczych dotyczą przekazywania informacji na temat żywności konsumentom.

Dotyczy ono wszelkiej żywności przeznaczonej dla konsumenta finalnego, w tym żywności dostarczanej przez zakłady żywienia zbiorowego i żywności przeznaczonej do dostarczenia do zakładów żywienia zbiorowego.

4. Niniejsze rozporządzenie stosuje się bez uszczerbku dla wymogów dotyczących etykietowania, przewidzianych w szczególnych aktach prawodawstwa Wspólnoty mających zastosowanie do konkretnych rodzajów żywności.

Artykuł 2

Definicje

1. Do celów niniejszego rozporządzenia przyjmuje się następujące definicje:
 - a) definicje „żywności”, „prawa żywnościowego”, „przedsiębiorstwa spożywczego”, „podmiotu działającego na rynku spożywczym”, „handlu detalicznego”, „wprowadzenia do obrotu” i „konsumenta finalnego” z art. 2 i z art. 3 ust. 1, 2, 3, 7, 8 i 18 rozporządzenia (WE) nr 178/2002;

- b) definicje „przetwarzania”, „produktów nieprzetworzonych” i „produktów przetworzonych” z art. 2 ust. 1 lit. m), n) i o) rozporządzenia (WE) nr 852/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie higieny środków spożywczych²²;
- c) definicje „dodatków do środków spożywczych” i „pomocy przetwórczych” z art. 1 ust. 2 i z przypisu 1 dyrektywy Rady 89/107/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich dotyczących dodatków do żywności dopuszczonych do użytku w środkach spożywczych przeznaczonych do spożycia przez ludzi²³;
- d) definicję „środka aromatyzującego” z art. 1 ust. 2 lit. a) dyrektywy Rady 88/388/EWG z dnia 22 czerwca 1988 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do środków aromatyzujących przeznaczonych do użytku w środkach spożywczych i materiałów źródłowych służących do ich produkcji²⁴;
- e) definicje „mięsa” i „mięsa odkostnionego mechanicznie” z punktów 1.1 i 1.14 załącznika I do rozporządzenia (WE) nr 853/2004;
- f) definicje „oświadczenia”, „składnika odżywczego”, „innej substancji”, „oświadczenia żywieniowego” i „oświadczenia zdrowotnego” z art. 2 ust. 2 pkt 1–5 rozporządzenia (WE) nr 1924/2006.

2. Obowiązują również następujące definicje:

- a) „informacje o żywności” oznaczają informacje dotyczące żywności i udostępniane konsumentowi finalnemu za pośrednictwem etykiety, innych materiałów towarzyszących lub innych środków, w tym nowoczesnych narzędzi technologicznych lub przekazu ustnego. Nie obejmują one informacji handlowej zdefiniowanej w dyrektywie 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego w ramach rynku wewnętrznego²⁵;
- b) „prawo dotyczące informacji o żywności” oznacza przepisy wspólnotowe regulujące informacje o żywności, w szczególności dotyczące etykietowania, w tym przepisy o ogólnym charakterze dotyczące żywności ogółem lub określonej żywności i przepisy mające zastosowanie wyłącznie do określonej żywności;
- c) „obowiązkowe informacje o żywności” oznaczają dane szczegółowe, które muszą być przekazane konsumentowi finalnemu zgodnie z prawodawstwem wspólnotowym;

²² Dz.U. L 139 z 30.4.2004, s. 1.

²³ Dz.U. L 40 z 11.2.1989, s. 27.

²⁴ Dz.U. L 184 z 15.7.1988, s. 61.

²⁵ Dz.U. L 178 z 17.7.2000, s. 1.

- d) „zakłady żywienia zbiorowego” oznaczają wszelkie zakłady (w tym pojazdy oraz nieruchomości lub ruchome punkty sprzedaży), takie jak restauracje, stołówki, szkoły i szpitale, w których w ramach prowadzenia działalności przygotowuje się żywność do dostarczenia do konsumenta finalnego i jest ona gotowa do spożycia bez dalszego przygotowywania;
- e) „żywność paczkowana” oznacza każdą pojedynczą sztukę przeznaczoną do prezentacji konsumentowi finalnemu i zakładom żywienia zbiorowego, składającą się ze środka spożywczego i opakowania, w które został on zapakowany przed oferowaniem na sprzedaż, niezależnie od tego, czy takie opakowanie obejmuje dany środek spożywczy całkowicie, czy też jedynie częściowo, lecz w taki sposób, że zawartość nie może być zmieniona bez otwarcia lub zmiany opakowania;
- f) „składnik” oznacza każdą substancję, włączając w to dodatki do środków spożywczych, enzymy stosowane w żywności oraz każdy komponent składnika złożonego, użytą przy wytworzeniu lub przygotowywaniu żywności i nadal obecną w produkcie gotowym, nawet jeżeli jej forma uległa zmianie; pozostałości nie uważa się za składniki;
- g) „miejsce pochodzenia” oznacza jakiekolwiek miejsce, z którego według zamieszczonych wskazań pochodzi żywność, a które nie stanowi „kraju pochodzenia”, zgodnie z jego określeniem zawartym w art. 23–26 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92;
- h) „składnik złożony” oznacza składnik, który sam w sobie jest produktem zawierającym więcej niż jeden składnik;
- i) „etykieta” oznacza jakąkolwiek metkę, znak firmowy, znak handlowy, obraz lub inny opis pisany, drukowany, tłoczony, odbity lub w inny sposób naniesiony na pojemniku z żywnością lub załączony do pojemnika z żywnością;
- j) „etykietowanie” oznacza wszelkie napisy, dane szczegółowe, znaki handlowe, znaki towarowe, nazwy marek, obrazy lub symbole odnoszące się do żywności i umieszczone na wszelkiego rodzaju opakowaniu, dokumencie, ulotce, etykiecie, opasce lub pierścieniu towarzyszącym takiej żywności lub odnoszącym się do niej;
- k) „pole widzenia” oznacza wszystkie powierzchnie opakowania, na których treść można odczytać z pojedynczego punktu widzenia, co pozwala na szybki i łatwy dostęp do informacji zawartych w etykietowaniu poprzez umożliwienie konsumentom odczytania tych informacji bez konieczności obracania opakowania;
- l) „nazwa prawna” oznacza nazwę żywności określoną w odnośnych przepisach wspólnotowych lub, w przypadku braku takich przepisów wspólnotowych, nazwę przewidzianą w przepisach w przepisach ustawowych, wykonawczych i administracyjnych mających zastosowanie w państwie członkowskim, w którym żywność jest sprzedawana konsumentowi finalnemu lub zakładom żywienia zbiorowego;

- m) „nazwa zwyczajowa” oznacza nazwę, która jest akceptowana jako nazwa żywności przez konsumentów w państwie członkowskim, w którym żywność jest sprzedawana, bez potrzeby jej dalszego wyjaśniania;
 - n) „nazwa opisowa” oznacza nazwę zawierającą opis żywności, a w razie potrzeby również jej zastosowania, który jest wystarczająco jasny, aby umożliwić konsumentom poznanie jej rzeczywistego charakteru i odróżnienie jej od innych produktów, z którymi może zostać pomyłona;
 - o) „podstawowy składnik” oznacza każdy istotny i/lub charakterystyczny składnik żywności;
 - p) „istotny składnik” oznacza składnik żywności, który stanowi więcej niż 50 % takiej żywności;
 - q) „charakterystyczny składnik” oznacza każdy składnik żywności, który jest na ogół kojarzony z nazwą żywności przez konsumenta i w odniesieniu do którego jest wymagane w większości przypadków oznaczenie ilościowe;
 - r) „zasadnicze wymagania” oznaczają wymagania, zgodnie z którymi ustala się poziom ochrony konsumentów i informacji o żywności w odniesieniu do określonego zagadnienia i które zostały określone w akcie wspólnotowym zezwalającym na opracowanie systemów krajowych, o których mowa w art. 44;
 - s) „data minimalnej trwałości żywności” oznacza datę, do której żywność zachowuje swoje szczególne właściwości pod warunkiem jej właściwego przechowywania;
 - t) „najlepsze praktyki” oznaczają normy, systemy, inicjatywy lub wszelkie inne działania zatwierdzone przez właściwe organy, w przypadku których wykazano na podstawie doświadczenia i badań, że są najskuteczniejsze dla większości konsumentów i są uważane za wzorcowe.
3. Dla celów niniejszego rozporządzenia kraj pochodzenia żywności będzie odnosił się do pochodzenia żywności zgodnie z określeniem zawartym w art. 23–26 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92.
4. Obowiązują również szczególne definicje określone w załączniku I.

ROZDZIAŁ II

OGÓLNE ZASADY DOTYCZĄCE INFORMACJI O ŻYWNOŚCI

Artykuł 3 Cele ogólne

1. Przepisy dotyczące informacji o żywności zmierzają do zapewnienia wysokiego poziomu ochrony zdrowia i interesów konsumentów poprzez zapewnienie konsumentom finalnym podstaw do dokonywania świadomych wyborów oraz bezpiecznego stosowania żywności, ze szczególnym uwzględnieniem uwarunkowań zdrowotnych, ekonomicznych, środowiskowych, społecznych i etycznych.
2. Prawo dotyczące informacji o żywności ma na celu uzyskanie we Wspólnocie swobodnego przepływu legalnie wyprodukowanej i wprowadzonej do obrotu żywności, biorąc pod uwagę, w stosownych przypadkach, potrzebę ochrony słuszych interesów producentów i promowania wytwarzania produktów wysokiej jakości.
3. W przypadku gdy prawo dotyczące informacji o żywności ustanawia nowe wymagania, należy uwzględnić potrzebę okresu przejściowego po wejściu w życie nowych wymagań, w trakcie którego żywność oznaczona etykietami niezgodnymi z nowymi wymaganiami może być wprowadzana do obrotu, a zapasy takiej żywności, które zostały wprowadzone do obrotu przed zakończeniem okresu przejściowego, mogą być sprzedawane aż do ich wyczerpania.

Artykuł 4 Przepisy regulujące obowiązkowe informacje o żywności

1. W przypadkach gdy przepisy w sprawie informacji o żywności wymagają obowiązkowych informacji o żywności, dotyczy to w szczególności informacji zaliczanych do jednej z następujących kategorii:
 - a) informacje o tożsamości i składzie, właściwościach lub innych cechach żywności;
 - b) informacje o ochronie zdrowia konsumentów i bezpiecznym stosowaniu żywności. W szczególności obejmują one informacje na temat:
 - (i) cech składu, które mogą być szkodliwe dla zdrowia niektórych grup konsumentów;
 - (ii) trwałości, przechowywania i bezpieczeństwa stosowania;
 - (iii) skutków zdrowotnych, łącznie z zagrożeniami i konsekwencjami związanymi ze szkodliwym i niebezpiecznym spożywaniem żywności;

- c) informacje o charakterystyce żywieniowej, umożliwiające konsumentom, w tym konsumentom o szczególnych wymaganiach dietetycznych, podejmowanie świadomych wyborów.
2. Przy rozważaniu zapotrzebowania na obowiązkowe informacje o żywności należy uwzględnić rozpowszechnione zapotrzebowanie ze strony większości konsumentów na niektóre informacje, które uważają za szczególnie cenne, lub wszelkie ogólnie akceptowane korzyści dla konsumentów, umożliwiające im dokonywanie świadomych wyborów.

Artykuł 5
Konsultacja z Urzędem

Wszelkie środki w ramach prawa dotyczącego informacji o żywności, które mogą wywierać wpływ na zdrowie publiczne, przyjmowane są po uprzedniej konsultacji z Europejskim Urzędem ds. Bezpieczeństwa Żywności.

ROZDZIAŁ III

OGÓLNE WYMAGANIA DOTYCZĄCE INFORMACJI O ŻYWNOCI I ZAKRESY ODPOWIEDZIALNOŚCI PODMIOTÓW DZIAŁAJĄCYCH NA RYNKU SPOŻYWCZYM

Artykuł 6
Podstawowe wymaganie

Każdej żywności przeznaczonej do dostarczenia do konsumenta finalnego lub do zakładów żywienia zbiorowego muszą towarzyszyć informacje o żywności zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

Artykuł 7
Uczciwe praktyki informacyjne

1. Informacje o żywności nie mogą w istotnym stopniu wprowadzać w błąd, szczególnie:
 - a) co do właściwości żywności, a w szczególności co do jej charakteru, tożsamości, właściwości, składu, ilości, trwałości, kraju lub miejsca pochodzenia, metod wytwarzania lub produkcji;
 - b) poprzez przypisywanie żywności działania lub właściwości, których ona nie posiada;
 - c) poprzez sugerowanie, że żywność ma szczególne właściwości, gdy w rzeczywistości wszystkie podobne środki spożywcze mają takie właściwości.

2. Informacje o żywności muszą być rzetelne, jasne i łatwe do zrozumienia dla konsumenta.
3. Z zastrzeżeniem odstępstw przewidzianych w prawodawstwie wspólnotowym mającym zastosowanie do naturalnych wód mineralnych i żywności specjalnego przeznaczenia żywieniowego, informacje o żywności nie mogą przypisywać jakiegokolwiek żywności właściwości zapobiegania chorobom lub leczenia chorób ludzi bądź też odwoływać się do takich właściwości.
4. Zakaz, o którym mowa w ust. 3, stosuje się również do:
 - a) reklamy;
 - b) prezentacji żywności, w szczególności kształtu, wyglądu lub opakowania, zastosowanych materiałów opakowaniowych, sposobu ustawienia oraz otoczenia, w jakim jest pokazywana.

Artykuł 8 **Zakresy odpowiedzialności**

1. Bez uszczerbku dla przepisów ust. 3 i 4, podmioty działające na rynku spożywczym zapewniają przestrzeganie w przedsiębiorstwach pozostających pod ich kontrolą wymagań prawa dotyczącego informacji o żywności, mających odniesienie do ich działalności, i sprawdzają, czy wymagania te są spełniane.
2. Podmioty działające na rynku spożywczym, w przedsiębiorstwach pozostających pod ich kontrolą, nie mogą modyfikować informacji towarzyszących żywności, jeżeli taka modyfikacja wprowadzałaby w błąd konsumenta finalnego lub w inny sposób zmniejszała poziom ochrony konsumentów, zwłaszcza w odniesieniu do zdrowia.
3. Podmioty działające na rynku spożywczym wprowadzające do obrotu po raz pierwszy żywność przeznaczoną do dostarczenia konsumentowi finalnemu lub zakładowi żywienia zbiorowego zapewniają obecność i rzetelność informacji o żywności, zgodnie z właściwym prawem dotyczącym informacji o żywności.
4. Podmioty działające na rynku spożywczym odpowiedzialne za sprzedaż detaliczną lub działalność dystrybucyjną niemającą wpływu na informacje o żywności dokładają właściwych starań w zakresie swojej działalności, aby zapewnić spełnienie właściwych wymagań dotyczących informacji o żywności, w szczególności poprzez niedostarczanie żywności, o której wiedzą lub podejrzewają, że nie spełnia tych wymagań, na podstawie informacji, które posiadają w ramach swojej działalności zawodowej.
5. Podmioty działające na rynku spożywczym dopilnowują, aby w przedsiębiorstwach pozostających pod ich kontrolą informacje dotyczące żywności niepaczkowanej były przekazywane do podmiotu gospodarczego otrzymującego żywność, aby umożliwić, w stosownych przypadkach, przekazywanie obowiązkowych informacji o żywności określonych w art. 9 ust. 1 lit. a) do c) i lit. f) konsumentom finalnym.

6. W następujących przypadkach podmioty działające na rynku spożywczym dopilnowują w przedsiębiorstwach pozostających pod ich kontrolą, aby obowiązkowe dane szczegółowe wymagane na mocy art. 9 znajdowały się na opakowaniu zewnętrznym, w którym żywność jest prezentowana w obrocie, bądź też w dokumentach handlowych dotyczących żywności w przypadkach, gdy można zagwarantować, że dokumenty albo będą towarzyszyć żywności, do której się odnoszą, albo zostały wysłane przed dostawą lub równocześnie z dostawą:
- a) w przypadku gdy żywność paczkowana jest przeznaczona dla konsumenta finalnego, lecz wprowadzana do obrotu na etapie przed sprzedażą konsumentowi finalnemu i gdy na tym etapie nie odbywa się sprzedaż do zakładów żywienia zbiorowego;
 - b) w przypadku gdy żywność paczkowana jest przeznaczona na zaopatrzenie zakładów żywienia zbiorowego w celu przygotowania, przetwarzania, dzielenia lub krojenia na kawałki.

Niezależnie od przepisów akapitu pierwszego, podmioty działające na rynku spożywczym dopilnowują, aby dane szczegółowe, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. a), f) i h) znajdowały się również na opakowaniu zewnętrznym, w którym żywność jest prezentowana w obrocie.

ROZDZIAŁ IV

OBOWIĄZKOWE INFORMACJE O ŻYWNOSCI

SEKCJA 1

ZAWARTOŚĆ I PREZENTACJA

Artykuł 9

Wykaz obowiązkowych danych szczegółowych

1. Zgodnie z art. 10–34 i z zastrzeżeniem znajdujących się w niniejszym rozdziale wyjątków, obowiązkowe jest podanie następujących danych szczegółowych:
- a) nazwa żywności;
 - b) wykaz składników;
 - c) wszelkie składniki wymienione w załączniku II, powodujące alergie lub reakcje nietolerancji, i wszelkie substancje pochodne;
 - d) ilość niektórych składników lub kategorii składników;
 - e) ilość netto żywności;

- f) data minimalnej trwałości lub data „spożyć przed”;
 - g) wszelkie specjalne warunki przechowywania lub warunki użycia;
 - h) nazwa lub firma i adres wytwórcy lub podmiotu pakującego albo sprzedawcy posiadającego siedzibę we Wspólnocie;
 - i) kraj lub miejsce pochodzenia, w przypadku gdy zaniechanie ich wskazania mogłoby w istotnym stopniu wprowadzać w błąd konsumenta co do rzeczywistego kraju lub miejsca pochodzenia żywności, w szczególności gdyby informacje towarzyszące żywności lub etykieta jako całość mogły sugerować, że żywność pochodzi z innego miejsca lub kraju; w takich wypadkach informacja powinna być zgodna z przepisami określonymi w art. 35 ust. 3 i 4 oraz ustanowionymi w art. 35 ust. 5;
 - j) instrukcja użycia, w przypadku gdy byłoby niemożliwe właściwe użycie środka spożywczego w razie braku takich instrukcji;
 - k) w odniesieniu do napojów o zawartości alkoholu większej niż 1,2 % objętościowo, rzeczywista zawartość objętościowa alkoholu;
 - l) informacja o wartości odżywczej.
2. Dane szczegółowe, o których mowa w ust. 1, muszą być określone słownie i liczbowo, chyba że konsumenci są informowani o jednej lub większej liczbie danych szczegółowych z użyciem innych form wyrażania ustanowionych przez środki wykonawcze przyjęte przez Komisję. Te środki mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia poprzez dodanie nowych elementów przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, określoną w art. 49 ust. 3.
3. Komisja może zmienić wykaz obowiązkowych danych szczegółowych określony w ust. 1. Te środki mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia poprzez dodanie nowych elementów przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, określoną w art. 49 ust. 3.

Artykuł 10

Dodatkowe obowiązkowe dane szczegółowe odnoszące się do szczególnych rodzajów lub kategorii żywności

1. Poza danymi szczegółowymi wymienionymi w art. 9 ust. 1, w załączniku III określono dodatkowe obowiązkowe dane szczegółowe dotyczące szczególnych rodzajów lub kategorii żywności.
2. Komisja może zmienić załącznik III. Te środki mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia poprzez dodanie nowych elementów przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, określoną w art. 49 ust. 4.

Artykuł 11

Odstępstwa od wymagań dotyczących obowiązkowych danych szczegółowych

W odniesieniu do szczególnych rodzajów lub kategorii żywności Komisja może przewidywać w wyjątkowych przypadkach odstępstwa od wymagań określonych w art. 9 ust. 1 lit. b) i f), pod warunkiem że wynikiem takich odstępstw nie będzie nieodpowiednie informowanie konsumentów finalnych i zakładów żywienia zbiorowego. Te środki mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia poprzez dodanie nowych elementów przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, określoną w art. 49 ust. 3.

Artykuł 12

Wagi i miary

Artykuł 9 nie wyklucza możliwości stosowania bardziej szczegółowych przepisów wspólnotowych dotyczących wag i miar.

Artykuł 13

Dostępność i umieszczanie obowiązkowych informacji o żywności

1. Obowiązkowe informacje o żywności muszą być łatwo dostępne, zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, w odniesieniu do każdej żywności.
2. W przypadku żywności paczkowanej obowiązkowe informacje o żywności muszą się znajdować na opakowaniu lub na załączonej do niego etykiecie.
3. Komisja może ustanowić udostępnianie niektórych obowiązkowych danych szczegółowych w inny sposób, niż na opakowaniu lub na etykiecie, pod warunkiem spełnienia ogólnych zasad i wymagań określonych w rozdziale II niniejszego rozporządzenia. Te środki mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia poprzez dodanie nowych elementów przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, określoną w art. 49 ust. 3.
4. W przypadku żywności niepaczkowanej zastosowanie mają przepisy art. 41.

Artykuł 14

Prezentacja obowiązkowych danych szczegółowych

1. Bez uszczerbku dla szczególnego prawodawstwa wspólnotowego mającego zastosowanie do określonych rodzajów żywności, w odniesieniu do wymogów wymienionych w art. 9 ust. 1 lit. a)–k), obowiązkowe dane szczegółowe wymienione w art. 9 ust. 1, jeśli znajdują się na opakowaniu lub w załączonej do niego etykiecie, muszą być wydrukowane z użyciem znaków o rozmiarze czcionki co najmniej 3 mm i prezentowane w taki sposób, aby zapewnić znaczny kontrast pomiędzy drukiem a tłem.
2. Dane szczegółowe wymienione w art. 9 ust. 1 lit. a), e) i k) muszą się znajdować w tym samym polu widzenia.

3. Komisja może przyjąć szczegółowe zasady dotyczące prezentacji obowiązkowych danych szczegółowych i rozszerzenia wymagań, o których mowa w ust. 2, na dodatkowe obowiązkowe dane szczegółowe w odniesieniu do szczególnych kategorii lub rodzajów żywności, o których mowa w art. 10 i 38. Te środki mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia poprzez dodanie nowych elementów przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, określoną w art. 49 ust. 3.
4. Minimalny rozmiar czcionki, o którym mowa w ust. 1, nie ma zastosowania w przypadku opakowań lub pojemników, których największa powierzchnia ma pole mniejsze niż 10 cm².
5. Ustęp 2 nie ma zastosowania do żywności określonej w art. 17 ust. 1 i 2.
6. Obowiązkowe informacje o żywności muszą być umieszczone w widocznym miejscu w taki sposób, aby były dobrze widoczne, czytelne oraz, w stosownych przypadkach, nieusuwalne. Nie mogą być w żaden sposób ukryte, zasłonięte, przyćmione lub przerwane jakimikolwiek innymi nadrukami, obrazami czy innym materiałem.

Artykuł 15 **Sprzedaż wysyłkowa**

Bez uszczerbku dla wymagań informacyjnych określonych w art. 9, w przypadku żywności oferowanej do sprzedaży za pośrednictwem środków porozumiewania się na odległość zdefiniowanych w art. 2 dyrektywy 97/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 maja 1997 r. w sprawie ochrony konsumentów w przypadku umów zawieranych na odległość²⁶:

- a) obowiązkowe informacje o żywności muszą być dostępne przed ostatecznym dokonaniem zakupu i muszą się znajdować w materiałach towarzyszących sprzedaży na odległość lub muszą być dostarczane z użyciem innych, właściwych środków;
- b) dane szczegółowe przewidziane w art. 9 ust. 1 lit. d), f), g), h) i k) są obowiązkowe jedynie w momencie dostawy.

Artykuł 16 **Wymagania językowe**

1. Bez uszczerbku dla przepisów art. 9 ust. 2, obowiązkowe informacje o żywności muszą być podawane w języku łatwo zrozumiałym dla konsumentów z państw członkowskich, w których żywność znajduje się w obrocie.
2. Na swoim własnym terytorium państwa członkowskie, w których żywność znajduje się w obrocie, mogą określić, że dane szczegółowe muszą być podawane w jednym lub kilku językach urzędowych Wspólnoty.

²⁶ Dz.U. L 144 z 4.6.1997, s. 19.

3. Ustęp 1 i 2 nie zabrania podawania danych szczegółowych w kilku językach.

Artykuł 17

Pominięcie niektórych obowiązkowych danych szczegółowych

1. W przypadku szklanych butelek przeznaczonych do ponownego użycia, które są trwale oznakowane i które z tego powodu nie mają etykiet, opasek czy pierścieni, obowiązkowe są jedynie dane szczegółowe wymienione w art. 9 ust. 1 lit. a), c), e), f) i l).
2. W przypadku opakowań lub pojemników, których największa powierzchnia jest mniejsza niż 10 cm², obowiązkowe jest zamieszczanie na opakowaniu lub na pojemniku jedynie danych szczegółowych wymienionych w art. 9 ust. 1 lit. a), c), e) i f). Dane szczegółowe, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. b), należy podawać za pośrednictwem innych środków lub udostępniać na życzenie konsumenta.
3. Bez uszczerbku dla przepisów innego prawodawstwa wspólnotowego wymagającego obowiązkowych informacji o wartości odżywczej, w odniesieniu do żywności wymienionej w załączniku IV nie jest obowiązkowe podawanie informacji, o której mowa w art. 9 ust. 1 pkt. 1.

SEKCJA 2

PRZEPISY SZCZEGÓŁOWE DOTYCZĄCE OBOWIĄZKOWYCH DANYCH SZCZEGÓŁOWYCH

Artykuł 18

Nazwa żywności

1. Nazwą żywności jest jej nazwa prawna. W przypadku braku takiej nazwy, nazwą żywności jest jej nazwa zwyczajowa lub, jeśli nazwa zwyczajowa nie istnieje lub nie jest stosowana, należy przedstawić nazwę opisową żywności.
2. Przepisy szczegółowe dotyczące stosowania nazwy żywności i danych szczegółowych, które muszą jej towarzyszyć, zostały określone w załączniku V.

Artykuł 19

Wykaz składników

1. Wykaz składników musi się rozpoczynać lub być poprzedzony właściwym nagłówkiem, który składa się z wyrazu „składniki” lub zawiera ten wyraz. Musi obejmować wszystkie składniki żywności, w malejącej kolejności ich wagi, zarejestrowanej w momencie użycia składników przy wytwarzaniu żywności.
2. Składniki oznaczane są ich szczegółowymi nazwami, o ile mają one zastosowanie, zgodnie z zasadami ustanowionymi w art. 18 i w załączniku V.

3. Zasady techniczne stosowania ust. 1 i 2 określono w załączniku VI.

Artykuł 20

Pominięcie wykazu składników

W przypadku następujących rodzajów żywności nie jest konieczny wykaz składników:

- a) świeże owoce i warzywa, w tym ziemniaki, które nie są obrane, pokrojone lub podobnie przygotowane;
- b) woda gazowana, której opis wskazuje, że została nasycona dwutlenkiem węgla;
- c) ocet uzyskany wyłącznie z jednego podstawowego produktu metodą fermentacyjną, pod warunkiem że nie zostały dodane żadne inne składniki;
- d) ser, masło, przefermentowane mleko i śmietana, do których nie zostały dodane składniki inne niż przetwory mleczne, enzymy i kultury drobnoustrojów niezbędne do produkcji lub, w przypadku sera innego niż ser świeży i ser przetworzony, sól potrzebna do jego produkcji;
- e) wino, zgodnie z jego definicją w rozporządzeniu Rady (WE) nr 1493/1999, piwo, a także napoje spirytusowe zgodnie z ich definicją w art. 2 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr [...] z dnia [...] r. w sprawie definicji, opisu, prezentacji, etykietowania i ochrony oznaczeń geograficznych napojów spirytusowych oraz uchylającego rozporządzenie Rady (EWG) nr 1576/89. Po [pięciu latach od wejścia w życie niniejszego rozporządzenia] Komisja przedstawi sprawozdanie dotyczące stosowania art. 19 w odniesieniu do tych produktów; sprawozdaniu mogą towarzyszyć szczególne środki określające zasady oznaczania składników na etykiecie. Te środki mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia poprzez dodanie nowych elementów przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, określoną w art. 49 ust. 3;
- f) produkty żywnościowe zawierające jeden składnik, gdy:
 - (i) nazwa żywności jest identyczna z nazwą składnika; lub
 - (ii) nazwa żywności umożliwia wyraźne zidentyfikowanie charakteru składnika;

Artykuł 21

Pominięcie komponentów żywności w wykazie składników

Następujące komponenty żywności nie muszą być uwzględniane w wykazie składników:

- a) komponenty składnika, które zostały tymczasowo oddzielone podczas procesu wytwarzania i później ponownie wprowadzone, lecz nie przekraczają swoich pierwotnych proporcji;
- b) dodatki do środków spożywczych i enzymy;

- (i) których obecność w danej żywności wynika wyłącznie z faktu, że były zawarte w jednym lub w większej liczbie składników takiej żywności pod warunkiem że nie pełnią one żadnej funkcji technologicznej w produkcji gotowym; lub
- (ii) które są stosowane jako pomoce przetwórcze;
- c) substancje zastosowane w ilościach ściśle niezbędnych jako rozpuszczalniki lub nośniki substancji odżywczych, dodatków do środków spożywczych lub środków aromatyzujących;
- d) substancje, które nie są dodatkami do środków spożywczych, lecz są stosowane w taki sam sposób i w tym samym celu jak pomoce przetwórcze i są nadal obecne w produkcji gotowym, nawet w zmienionej formie;
- e) woda:
 - (i) jeżeli jest ona użyta podczas procesu produkcyjnego wyłącznie do odtworzenia składnika użytego w postaci skoncentrowanej lub odwodnionej; lub
 - (ii) w przypadku płynnego nośnika, który nie jest zwykle spożywany.

Artykuł 22

Etykietowanie niektórych substancji powodujących alergie lub reakcje nietolerancji

1. Każdy składnik wymieniony w załączniku II lub każda substancja pochodząca ze składnika wymienionego w tym załączniku, z zastrzeżeniem wyjątków określonych tym załącznikiem, należy oznaczyć na etykiecie z dokładnym określeniem nazwy składnika.

Oznaczenie to nie będzie potrzebne w przypadkach, gdy:

- a) nazwa żywności wyraźnie odnosi się do danego składnika; lub
 - b) składnik wymieniony w załączniku II, z którego pochodzi substancja, jest już uwzględniony w wykazie składników.
2. Wykaz w załączniku II jest systematycznie analizowany i w razie potrzeby aktualizowany przez Komisję na podstawie najnowszej wiedzy naukowej i technicznej.

Te środki mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia poprzez dodanie nowych elementów przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, określoną w art. 49 ust. 4.

3. W razie potrzeby mogą zostać wydane wytyczne techniczne dotyczące interpretacji wykazu w załączniku II, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 49 ust. 2.

Artykuł 23
Oznaczanie ilościowe składników

1. Oznaczenie ilości składnika lub kategorii składników użytych do wytwarzania lub przygotowania żywności jest obowiązkowe, gdy:
 - a) dany składnik lub dana kategoria składników występują w nazwie żywności lub są zwykle kojarzone z tą nazwą przez konsumenta; lub
 - b) dany składnik lub dana kategoria składników są podkreślone w oznakowaniu słownie, obrazowo lub graficznie; lub
 - c) dany składnik lub dana kategoria składników są niezbędne w celu scharakteryzowania żywności i odróżnienia jej od produktów, z którymi mogłaby być mylona ze względu na jej nazwę lub wygląd.
2. Komisja może zmienić ust. 1 poprzez dodanie innych przypadków. Te środki mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia poprzez dodanie nowych elementów przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, określoną w art. 49 ust. 3.
3. Zasady techniczne stosowania ust. 1, włączając szczególne przypadki, gdy w odniesieniu do pewnych składników nie jest wymagane oznaczenie ilościowe, zostały ustanowione w załączniku VII.

Artykuł 24
Ilość netto

1. Ilość netto żywności jest wyrażana w litrach, centylitrach, mililitrach, kilogramach lub gramach, odpowiednio:
 - a) w jednostkach pojemności w przypadku płynów;
 - b) w jednostkach masy w przypadku innych produktów.
2. Komisja może ustanowić wyrażanie ilości netto pewnych określonych rodzajów żywności w inny sposób niż opisany w ust. 1. Te środki mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia poprzez dodanie nowych elementów przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, określoną w art. 49 ust. 3.
3. Zasady techniczne stosowania ust. 1, włączając szczególne przypadki, gdy oznaczenie ilości netto nie jest wymagane, zostały ustanowione w załączniku VIII.

Artykuł 25
Data minimalnej trwałości i data „spożyć przed”

1. W przypadku żywności, która z mikrobiologicznego punktu widzenia szybko się psuje i z tego względu już po krótkim czasie może stanowić bezpośrednie zagrożenie dla zdrowia ludzkiego, datę minimalnej trwałości zastępuje się datą „spożyć przed”.
2. Odpowiednie dane są wyrażane zgodnie z załącznikiem IX.
3. Sposób oznaczania daty minimalnej trwałości, o której mowa w pkt 1 lit. c) załącznika IX, może być określony zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 49 ust. 2.

Artykuł 26
Instrukcje użycia

1. Instrukcje użycia żywności oznaczane są w taki sposób, aby umożliwić jej właściwe użycie.
2. Komisja może ustanowić zasady dotyczące sposobu, w jaki instrukcje te powinny być oznaczone w przypadku niektórych rodzajów żywności. Te środki mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia poprzez dodanie nowych elementów przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, określoną w art. 49 ust. 3.

Artykuł 27
Zawartość alkoholu

1. Zasady dotyczące oznaczenia zawartości alkoholu wyrażonej objętościowo w przypadku produktów objętych pozycjami taryfowymi 22.04 oraz 22.05 Wspólnej Taryfy Celnej są ustanowione w szczególnych przepisach wspólnotowych mających zastosowanie do takich produktów.
2. W przypadku napojów o zawartości alkoholu wyższej niż 1,2 % objętościowo, innych niż te, o których mowa w ust. 1, rzeczywista zawartość alkoholu objętościowo jest oznaczana zgodnie z załącznikiem X.

SEKCJA 3

INFORMACJA O WARTOŚCI ODŻYWCZEJ

Artykuł 28
Powiązania z innymi przepisami prawa

1. Przepisy niniejszej sekcji nie mają zastosowania do żywności objętej zakresem następującego prawodawstwa:

- a) dyrektywa 2002/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 10 czerwca 2002 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do suplementów żywnościowych²⁷;
 - b) dyrektywa Rady 80/777/EWG z dnia 15 lipca 1980 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich w zakresie wydobywania i wprowadzania do obrotu naturalnych wód mineralnych²⁸.
2. Przepisy zawarte w niniejszej sekcji mają zastosowanie bez uszczerbku dla przepisów dyrektywy Rady 89/398/EWG z dnia 3 maja 1989 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego²⁹ i dyrektyw szczegółowych określonych w art. 4 ust. 1 wspomnianej dyrektywy.

Artykuł 29 **Zawartość**

1. Informacja o wartości odżywczej (zwana dalej „obowiązkową informacją o wartości odżywczej”) obejmuje następujące informacje:
 - a) wartość energetyczna;
 - b) ilość tłuszczu, nasyconych kwasów tłuszczowych, węglowodanów ze szczególnym uwzględnieniem cukrów, oraz soli.

Niniejszy ustęp nie ma zastosowania do wina zgodnie z jego definicją w rozporządzeniu Rady (WE) nr 1493/1999, piwa, a także napojów spirytusowych zgodnie z ich definicją w art. 2 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr [...] z dnia [...] w sprawie definicji, opisu, prezentacji, etykietowania i ochrony oznaczeń geograficznych napojów spirytusowych oraz uchylającego rozporządzenie Rady (EWG) nr 1576/89. Po *[pięciu latach od wejścia w życie niniejszego rozporządzenia]* Komisja przedstawi sprawozdanie dotyczące stosowania niniejszego ustępu w odniesieniu do tych produktów; sprawozdaniu temu mogą towarzyszyć szczególne środki określające zasady zamieszczania obowiązkowej informacji o wartości odżywczej w odniesieniu do tych produktów. Te środki mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia poprzez dodanie nowych elementów przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, określoną w art. 49 ust. 3.
2. Informacja o wartości odżywczej może również zawierać oznaczenie ilości jednego lub większej liczby z następujących składników:
 - a) tłuszcze trans;
 - b) kwasy tłuszczowe jednonienasycone;

²⁷ Dz.U. L 183 z 12.7.2002, s. 51.

²⁸ Dz.U. L 229 z 30.8.1980, s. 1.

²⁹ Dz.U. L 186 z 30.6.1989, s. 27.

- c) kwasy tłuszczowe wielonienasycone;
 - d) alkohole wielowodorotlenowe;
 - e) skrobia;
 - f) błonnik;
 - g) białko;
 - h) każdy ze składników mineralnych lub witamin wymienionych w punkcie 1 części A załącznika XI i obecnych w znaczącej ilości, zgodnie z jej definicją w punkcie 2 części A załącznika XI.
3. W przypadku przedstawienia oświadczenia żywieniowego lub zdrowotnego obowiązkowa jest informacja o ilości substancji, które należą do jednej z kategorii składników odżywczych określonych w ust. 2 lub które są jej składnikami.
4. Komisja może zmienić wykazy w ust. 1 i 2. Te środki mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia poprzez dodanie nowych elementów przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, określoną w art. 49 ust. 3.

Artykuł 30 **Obliczenia**

1. Ilość energii oblicza się z zastosowaniem przeliczników zawartych w załączniku XII.
2. Komisja może ustanowić i włączyć do załącznika XII przeliczniki do obliczania ilości witamin i składników mineralnych określonych w punkcie 1 części A załącznika XI, aby dokładniej obliczać ich zawartość w żywności. Te środki mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia poprzez dodanie nowych elementów przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, określoną w art. 49 ust. 3.
3. Ilości energii i składniki odżywcze, o których mowa w art. 29 ust. 1 i 2, odnoszą się do żywności w postaci dostępnej w sprzedaży.

W stosownych przypadkach informacje mogą się odnosić do żywności po przygotowaniu, pod warunkiem że podawane są wystarczająco dokładne instrukcje dotyczące przygotowania, a informacje odnoszą się do żywności przygotowanej do spożycia.

4. Podawane wartości, odpowiednio dla danego przypadku, są wartościami średnimi opartymi na:
- a) analizie żywności dokonanej przez producenta; lub
 - b) obliczeniu na podstawie znanych lub rzeczywistych wartości średnich używanych składników; lub

- c) obliczeniu na podstawie ogólnie ustalonych i przyjętych danych szczegółowych.

Zasady wykonywania przepisów dotyczących informacji o energii i składnikach odżywczych, w szczególności w odniesieniu do precyzji podawanych wartości, w tym do różnic między wartościami podawanymi a wartościami ustalonymi w trybie urzędowych kontroli, mogą być ustanawiane zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 49 ust. 2.

Artykuł 31 **Formy wyrażania**

1. Ilość energii i składników odżywczych lub ich komponentów, o których mowa w art. 29 ust. 1 i 2, jest wyrażana przy użyciu jednostek miary wymienionych w części A załącznika XIII.
2. Ilość energii i składników odżywczych, o których mowa w ust. 1, jest wyrażana w przeliczeniu na 100 g lub na 100 ml lub, z zastrzeżeniem przepisów art. 32 ust. 2 i 3, na porcję.
3. Obowiązkowa informacja o wartości odżywczej musi być wyrażona, w zależności od sytuacji, jako wartość procentowa referencyjnych wartości spożycia ustanowionych w części B załącznika XI, w przeliczeniu na 100 g, na 100 ml lub na porcję. O ile jest podawana informacja o witaminach i składnikach mineralnych, jest ona również wyrażana jako wartość procentowa referencyjnych wartości spożycia ustanowionych w punkcie 1 części A załącznika XI.
4. Informacja o alkoholach wielowodorotlenowych lub skrobi oraz informacja o typie kwasów tłuszczowych, inna niż obowiązkowa informacja o nasyconych kwasach tłuszczowych, o której mowa w art. 29 ust. 1 lit. b), musi być prezentowana zgodnie z częścią B załącznika XIII.

Artykuł 32 **Wyrażanie ilości w przeliczeniu na porcję**

1. Dodatkowo w stosunku do informacji o wartości odżywczej w przeliczeniu na 100 g lub na 100 ml, o którym mowa w art. 31 ust. 2, informacja może być podana w przeliczeniu na porcję zgodnie z informacją ilościową na etykiecie, pod warunkiem, że podana jest liczba porcji zawartych w opakowaniu.
2. Informacja o wartości odżywczej może być wyrażana wyłącznie w przeliczeniu na porcję, jeśli żywność jest paczkowana w pojedyncze porcje.
3. Komisja ustanowi wyrażanie ilości w przeliczeniu wyłącznie na porcję w przypadku żywności prezentowanej w opakowaniach zawierających więcej niż jedna porcję żywności, niepakowanej w indywidualne porcje. Te środki mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia poprzez dodanie nowych elementów przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, określoną w art. 49 ust. 3.

Artykuł 33
Dodatkowe formy wyrażania ilości

1. Poza formami wyrażania ilości, o których mowa w art. 31 ust. 2 i 3, informacja o wartości odżywczej może zostać podana z użyciem innych form wyrażania ilości, pod warunkiem spełnienia następujących zasadniczych wymagań:
 - a) forma wyrażania ilości ma na celu ułatwienie zrozumienia przez konsumenta znaczenia danej żywności dla zawartości energii i składników odżywczych w diecie; i
 - b) jest oparte bądź na zharmonizowanych referencyjnych wartościach spożycia, bądź – w przypadku ich braku – na powszechnie przyjętych zaleceniach naukowych dotyczących wartości spożycia energii lub składników odżywczych; i
 - c) jest ono wsparte dowodami zrozumienia i wykorzystywania prezentacji informacji przez przeciętnego konsumenta.
2. Takie dodatkowe formy wyrażania ilości, o którym mowa w ust. 1, muszą być określone w ramach systemu krajowego, o którym mowa w art. 44.

Artykuł 34
Prezentacja

1. Dane szczegółowe, o których mowa w art. 31 ust. 2, odnoszące się do obowiązkowej informacji o wartości odżywczej, muszą być umieszczone w głównym polu widzenia. Muszą być prezentowane, w stosownych przypadkach, łącznie w jasnym formacie, w następującym porządku: wartość energetyczna, tłuszcz, nasycone kwasy tłuszczowe, węglowodany ze szczególnym uwzględnieniem cukrów oraz sól.
2. Informacja o wartości odżywczej dotycząca składników odżywczych, o których mowa w art. 29 ust. 2, musi się znajdować łącznie w jednym miejscu oraz, w odpowiednich przypadkach, w kolejności prezentacji przewidzianej w części C załącznika XIII.

W przypadku gdy ta informacja o wartości odżywczej nie znajduje się w głównym polu widzenia, musi być prezentowana w formie tabelarycznej, z wyrównanymi liczbami, o ile pozwoli na to miejsce. Jeżeli miejsce na to nie pozwala, informacja jest prezentowana w formie liniowej.

3. Jeśli obowiązkowa informacja o wartości odżywczej jest prezentowana łącznie z informacją o składnikach odżywczych, o których mowa w art. 29 ust. 2, kolejność prezentacji energii i składników odżywczych wymienionych w informacji, w odpowiednich przypadkach, musi odpowiadać przepisom części C załącznika XIII.
4. W przypadkach gdy ilość energii lub składników odżywczych w produkcie jest znikoma, informację o wartości odżywczej tych elementów można zastąpić takim oświadczeniem, jak „Zawiera znikome ilości...” bezpośrednio w pobliżu informacji o wartości odżywczej, o ile informacja taka występuje.

5. W ramach systemu krajowego, o którym mowa w art. 44, do prezentacji informacji o wartości odżywczej można stosować formy graficzne lub symbole, pod warunkiem spełnienia następujących zasadniczych wymagań:
 - a) takie formy prezentacji nie mogą wprowadzać konsumenta w błąd; i
 - b) muszą istnieć dowody zrozumienia takich form prezentacji przez przeciętnego konsumenta.
6. Komisja może ustanowić zasady dotyczące innych aspektów prezentacji informacji o wartości odżywczej, inne niż omówione w ust. 5. Te środki mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia poprzez dodanie nowych elementów przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, określoną w art. 49 ust. 3.

ROZDZIAŁ V

DOBROWOLNE INFORMACJE O ŻYWNOŚCI

Artykuł 35

Oдноśne wymagania

1. W przypadku gdy informacje o żywności objęte niniejszym rozporządzeniem są przekazywane na zasadzie dobrowolnej, takie informacje muszą być zgodne z odpowiednimi, szczególnymi wymaganiami ustanowionymi w niniejszym rozporządzeniu.
2. Bez uszczerbku dla przepisów dotyczących etykietowania zgodnie ze szczególnym prawodawstwem wspólnotowym, ust. 3 i 4 mają zastosowanie w przypadku gdy kraj lub miejsce pochodzenia żywności jest dobrowolnie oznaczone w celu poinformowania konsumentów o pochodzeniu żywności ze Wspólnoty Europejskiej lub innego kraju lub miejsca.
3. W przypadku gdy kraj lub miejsce pochodzenia żywności nie jest tożsamy z krajem lub miejscem pochodzenia jego składnika pierwotnego lub jednego z jego składników pierwotnych, oznacza się również kraj lub miejsce pochodzenia tego składnika pierwotnego składników pierwotnych.
4. W przypadku mięsa, innego niż wołowina i cielęcina, oznaczenie kraju lub miejsca pochodzenia może odnosić się do pojedynczego miejsca pochodzenia wyłącznie wówczas, gdy zwierzęta urodziły się, były hodowane i zostały ubite w tym samym miejscu. W innych przypadkach należy podać informacje o każdym z poszczególnych miejsc urodzenia, hodowli i uboju.
5. Komisja ustanawia przepisy wykonawcze dotyczące stosowania ust. 3. Te środki mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia poprzez dodanie nowych elementów przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, określoną w art. 49 ust. 3.

6. Komisja ustanawia przepisy wykonawcze dotyczące warunków i kryteriów stosowania dobrowolnie przekazywanych danych szczegółowych. Te środki mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia poprzez dodanie nowych elementów przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, określoną w art. 49 ust. 3.

Artykuł 36
Prezentacja

Nie należy prezentować informacji dobrowolnych ze szkodą dla przestrzeni dostępnej do prezentacji informacji obowiązkowych.

ROZDZIAŁ VI

PRZEPISY KRAJOWE

Artykuł 37
Zasada

Państwo członkowskie może przyjmować przepisy w dziedzinie informacji o żywności dla konsumentów wyłącznie wówczas, gdy przewiduje to niniejsze rozporządzenie.

Artykuł 38
Krajowe przepisy w sprawie dodatkowych obowiązkowych danych szczegółowych

1. Poza obowiązkowymi danymi szczegółowymi, o których mowa w art. 9 ust. 1 i w art. 10, państwa członkowskie mogą wymagać, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 42, podawania dodatkowych obowiązkowych danych szczegółowych w odniesieniu do szczególnych rodzajów lub kategorii żywności, o ile jest to uzasadnione:
 - a) ochroną zdrowia publicznego;
 - b) ochroną konsumentów;
 - c) zapobieganiem nadużyciom;
 - d) ochroną praw własności przemysłowej i handlowej, oznaczeń pochodzenia, zarejestrowanych nazw pochodzenia oraz zapobieganiem nieuczciwej konkurencji.
2. W ramach stosowania ust. 1 państwa członkowskie mogą wprowadzić środki dotyczące obowiązkowego określania kraju lub miejsca pochodzenia żywności jedynie wówczas, gdy istnieje udowodniony związek pewnych cech żywności z jej pochodzeniem. W ramach zgłaszania Komisji takich środków państwa członkowskie przedstawiają dowody świadczące o tym, że większość konsumentów przywiązuje znaczną wagę do przekazywania takich informacji.

Artykuł 39
Mleko i produkty mleczne

Państwa członkowskie mogą przyjmować środki stanowiące odstępstwo od art. 9 ust. 1 i art. 10 ust. 2 w przypadku mleka i produktów mlecznych prezentowanych w butelkach szklanych przeznaczonych do ponownego użycia.

Państwa członkowskie prześlą bezzwłocznie Komisji tekst tych środków.

Artykuł 40
Napoje alkoholowe

Państwa członkowskie mogą do czasu przyjęcia przepisów wspólnotowych, o których mowa w art. 20 lit. e), utrzymać krajowe zasady dotyczące wymieniania składników w przypadku napojów o zawartości alkoholu większej niż 1,2 % objętościowo.

Artykuł 41
Środki krajowe dotyczące żywności niepaczkowanej

1. W przypadku oferowania żywności do sprzedaży konsumentom finalnym lub zakładom żywienia zbiorowego bez paczkowania lub w przypadku pakowania żywności w pomieszczeniu sprzedaży na życzenie konsumenta lub jej paczkowania do bezpośredniej sprzedaży, państwa członkowskie mogą przyjąć szczegółowe przepisy dotyczące sposobu przedstawiania danych szczegółowych określonych w art. 9 i 10.
2. Państwa członkowskie mogą podjąć decyzję o niewymaganiu podawania niektórych z danych szczegółowych, o których mowa w ust. 1, innych niż określone w art. 9 ust. 1 lit. c), pod warunkiem że konsument lub zakład żywienia zbiorowego mimo to uzyska wystarczające informacje.
3. Państwa członkowskie bezzwłocznie przekazują Komisji tekst środków określonych w ust. 1 i 2.

Artykuł 42
Procedura notyfikacji

1. W przypadku odesłania do niniejszego artykułu państwo członkowskie, które uzna za konieczne przyjęcie nowego prawodawstwa dotyczącego informacji o żywności, zawiadamia wcześniej Komisję i inne państwa członkowskie o przewidywanych środkach i podaje powody, które je uzasadniają.
2. Komisja zasięgnie opinii Stałego Komitetu ds. Łącucha Żywnościowego i Zdrowia Zwierząt ustanowionego na mocy art. 58 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 178/2002, jeśli uzna, że taka opinia będzie przydatna lub jeśli zażąda jej państwo członkowskie.
3. Zainteresowane państwo członkowskie może podjąć przewidywane środki dopiero po upływie trzech miesięcy od notyfikacji, o której mowa w ust. 1, o ile otrzymało od Komisji negatywnej opinii.

4. Jeśli opinia Komisji będzie negatywna, podejmie ona procedurę, o której mowa w art. 49 ust. 2 przed upływem wymienionego trzymiesięcznego okresu, aby ustalić, czy możliwe jest wdrożenie przewidywanych środków. Komisja może wymagać wprowadzenia pewnych zmian do przewidywanych środków. Zainteresowane państwo członkowskie może podjąć przewidywane środki dopiero po przyjęciu przez Komisję ostatecznej decyzji.
5. W odniesieniu do środków podlegających procedurze notyfikacji określonej w ust. 1–4 nie ma zastosowania dyrektywa 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiająca procedurę udzielania informacji w zakresie norm i przepisów technicznych³⁰.

Artykuł 43
Zasady szczegółowe

Komisja może przyjąć szczegółowe zasady stosowania niniejszego rozdziału. Te środki mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia poprzez dodanie nowych elementów przyjmuje się zgodnie z procedurą określoną w art. 49 ust. 2.

ROZDZIAŁ VII

OPRACOWYWANIE SYSTEMÓW KRAJOWYCH

Artykuł 44
Systemy krajowe

1. Państwa członkowskie mogą przyjąć, zalecić lub w inny sposób zatwierdzić systemy krajowe – obejmujące wyłącznie niewiążące zasady, takie jak zalecenia, wytyczne, normy lub wszelkie inne niewiążące zasady – zwane dalej „systemami krajowymi”, mające na celu zapewnienie stosowania następujących przepisów i zgodne z ustanowionymi w tych przepisach zasadniczymi wymaganiami:
 - a) art. 33 ust. 2, w odniesieniu do dodatkowych form wyrażania informacji o wartości odżywczej;
 - b) art. 34 ust. 5, w odniesieniu do prezentacji informacji o wartości odżywczej.
2. Komisja może ustanowić wdrożenie przez systemy krajowe innych niż wymienione w ust. 1 przepisów prawa dotyczącego informacji o żywności oraz określić odpowiednie zasadnicze wymogi. Te środki mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia poprzez dodanie nowych elementów przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, określoną w art. 49 ust. 3.

³⁰ Dz.U. L 204 z 21.7.1998, s. 37.

3. Systemy krajowe mogą być opracowywane przez państwa członkowskie z własnej inicjatywy lub na wniosek stron zainteresowanych, zgodnie z ogólnymi zasadami i wymaganiami ustanowionymi w rozdziałach II i III niniejszego rozporządzenia, oraz:
 - a) w wyniku należytych badań konsumenckich; i
 - b) po szeroko zakrojonych konsultacjach z szeroką grupą stron zainteresowanych stron, na podstawie najlepszych praktyk.
4. Systemy krajowe muszą obejmować właściwe mechanizmy umożliwiające konsumentom identyfikację żywności, która jest znakowana zgodnie z systemami krajowymi, a także mechanizmy monitorowania poziomu zgodności z systemem i oceny jego wpływu.
5. Państwa członkowskie przekażą Komisji szczegółowe dane na temat systemów krajowych, o których mowa w ust. 1, łącznie z identyfikatorem żywności oznaczanej zgodnie z danym systemem krajowym. Komisja udostępni publicznie te dane, w szczególności za pośrednictwem stworzonej w tym celu strony w Internecie.
6. Komisja stymuluje i organizuje wymianę informacji pomiędzy państwami członkowskimi oraz między państwami członkowskimi a Komisją w sprawach związanych z przyjmowaniem i wdrażaniem systemów krajowych. Zachęca ona zainteresowane strony do udziału w takiej wymianie, w szczególności za pośrednictwem Grupy Doradczej ds. Łącucha Żywnościowego i Zdrowia Zwierząt i Roślin ustanowionej decyzją Komisji 2004/613/WE z dnia 6 sierpnia 2004 r. dotyczącą powołania Grupy Doradczej ds. Łącucha Pokarmowego i Zdrowia Zwierząt i Roślin³¹.
7. Po konsultacji z państwami członkowskimi Komisja może przyjąć wytyczne w sprawie stosowania niniejszego artykułu.

Artykuł 45

Domniemanie zgodności

1. Domniemywa się, że wszelkie informacje o żywności przekazywane zgodnie z systemem krajowym są zgodne z zasadniczymi wymaganiami, o których mowa w art. 44 ust. 1 i 2.
2. Stosowanie systemów krajowych nie może powodować utrudnień dla swobodnego przepływu produktów.

³¹ Dz.U. L 275 z 25.8.2004, s. 17.

Artykuł 46
Środki wspólnotowe

1. Jeśli Komisja uzna, że system krajowy jest niezgodny z przepisami niniejszego rozporządzenia, może po poinformowaniu Komitetu, o którym mowa w art. 49 ust. 1, podjąć decyzję żądającą od państwa członkowskiego uchylecia lub zmiany systemu krajowego.
2. Komisja może przyjąć środki wykonawcze dotyczące przepisów, o których mowa w art. 44 ust. 1 i 2. Te środki mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia poprzez dodanie nowych elementów przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, określoną w art. 49 ust. 3.

Artykuł 47
Przepisy wykonawcze

Komisja może przyjąć szczegółowe zasady stosowania niniejszego rozdziału. Te środki mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia poprzez dodanie nowych elementów przyjmuje się zgodnie z procedurą określoną w art. 49 ust. 2.

ROZDZIAŁ VIII

PRZEPISY WYKONAWCZE, ZMIENIAJĄCE I KOŃCOWE

Artykuł 48
Adaptacje techniczne

Z zastrzeżeniem przepisów dotyczących zmian w załącznikach II i III, o których mowa w art. 10 ust. 2 i art. 22 ust. 2, Komisja może dokonywać zmian w załącznikach. Te środki mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia poprzez dodanie nowych elementów przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, określoną w art. 49 ust. 3.

Artykuł 49
Komitet

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. Łańcucha Żywnościowego i Zdrowia Zwierząt.
2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem postanowień jej art. 8.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE zostaje określony jako trzy miesiące.

3. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5a ust. 1–4 i art. 7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem postanowień jej art. 8.
4. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu, stosuje się art. 5a ust. 1, 2, 4 i 6, i art. 7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem postanowień jej art. 8.

Artykuł 50

Zmiany rozporządzenia (WE) nr 1924/2006

W art. 7 rozporządzenia (WE) nr 1924/2006 ustęp pierwszy i drugi przyjmują następujące brzmienie:

„Obowiązek przedstawiania informacji oraz sposoby ich przedstawiania zgodnie z [rozdziałem IV, sekcją 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady] (WE) nr ...* w przypadkach stosowania oświadczeń żywieniowych i/lub zdrowotnych mają zastosowanie z uwzględnieniem niezbędnych zmian, z wyjątkiem reklamy ogólnej.

Dodatkowo i zależnie od sytuacji, informacja o ilości substancji, której (których) dotyczy oświadczenie żywieniowe lub zdrowotne, a która nie jest podana w określeniu wartości odżywczej, jest zamieszczana w tym samym polu widzenia, w którym znajduje się informacja o wartości odżywczej, i wyrażana zgodnie z art. 30–32 [rozporządzenia (WE) nr ...].

* Dz.U. L ... z dd.mm.rrrr, s. ...”.

Artykuł 51

Zmiany rozporządzenia (WE) nr 1925/2006

1. W art. 6 rozporządzenia (WE) 1925/2006 ust. 6 przyjmuje następujące brzmienie:
 - “6. Dodanie do żywności witaminy lub składnika mineralnego musi powodować obecność tej witaminy lub tego składnika mineralnego w danym produkcie przynajmniej w ilości znaczącej, o ile ilość ta jest określona w [punkcie 2 części A załącznika XI rozporządzenia (WE) nr ...]*. Ilości minimalne, w tym wszelkie ilości niższe, stanowiące odstępstwo od wspomnianych wyżej ilości znaczących, są przyjmowane dla określonej żywności lub jej kategorii zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 14 ust. 2.
- * Dz.U. L ... z dd.mm.rrrr, s. ...”.
2. W art. 7 rozporządzenia (WE) 1925/2006 ust. 3 przyjmuje następujące brzmienie:
 - “3. Oznaczanie wartości odżywczej produktów z dodatkiem witamin i składników mineralnych, które objęte są niniejszym rozporządzeniem, jest obowiązkowe. Wymagana informacja zawiera elementy określone w art. 29 ust. 1 [rozporządzenia (WE) nr ...] oraz całkowite ilości witamin i składników mineralnych obecne w żywności po ich dodaniu.”.

Artykuł 52
Repeal

1. Dyrektywy 2000/13/WE, 87/250/EWG, 94/54/WE, 1999/10/WE, 2002/67/WE, 2004/77/WE i rozporządzenie (WE) nr 608/2004 tracą moc ze skutkiem od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.
2. Dyrektywa 90/496/EWG traci moc od dnia [5 lat po wejściu w życie].
3. Odesłania do uchylonych aktów są interpretowane jako odesłania do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 53
Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Przepisy art. 14 ust. 1 stosuje się z mocą od [*pierwszego dnia miesiąca następującego 3 lata po wejściu w życie*].

Przepisy art. 29–34 stosuje się z mocą od [*pierwszego dnia miesiąca następującego 3 lata po wejściu w życie*], z wyjątkiem żywności etykietowanej przez podmioty działające na rynku spożywczym, które w dniu wejścia w życie zatrudniają mniej niż 10 pracowników i których roczny obrót i/lub roczna suma bilansowa nie przekracza kwoty 2 mln EUR, o ile mają zastosowanie [*pierwszego dnia miesiąca następującego 5 lat po wejściu w życie*].

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

SZCZEGÓLNE DEFINICJE o których mowa w art. 2 ust. 4

1. „informacja o wartości odżywczej” lub „oznaczanie wartości odżywczej” oznaczają informacje odnoszące się do:
 - a) wartości energetycznej; lub
 - b) wartości energetycznej i przynajmniej jednego z następujących składników odżywczych:
 - tłuszcze,
 - węglowodany,
 - błonnik,
 - białko,
 - sól,
 - witaminy i składniki mineralne wymienione w załączniku XI, część A, pkt 1 i obecne w znaczących ilościach, zgodnie z ich określeniem w załączniku XI, część A, pkt 2.
2. „tłuszcze” oznaczają całkowitą zawartość tłuszczu, z fosfolipidami włącznie;
3. „kwasy tłuszczowe nasycone” oznaczają kwasy tłuszczowe bez podwójnych wiązań;
4. „tłuszcze trans” oznaczają kwasy tłuszczowe z co najmniej jednym niesprzężonym (tj. przerwany co najmniej jedną grupą metylenową) wiązaniem podwójnym węgiel-węgiel w konfiguracji trans;
5. „kwasy tłuszczowe jednonienasycone” oznaczają kwasy tłuszczowe z jednym podwójnym wiązaniem cis;
6. „kwasy tłuszczowe wielonienasycone” oznaczają kwasy tłuszczowe z podwójnymi wiązaniami cis przerwany cis-metylenem;
7. „węglowodany” oznaczają wszelkie węglowodany, które podlegają procesom metabolizmu w organizmie człowieka, łącznie z alkoholami wielowodorotlenowymi;
8. „cukry” oznaczają wszelkie cukry proste i dwucukry obecne w żywności, z wyjątkiem alkoholi wielowodorotlenowych;
9. „alkohole wielowodorotlenowe” oznaczają alkohole zawierające więcej niż dwie grupy hydroksylowe;
10. „białko” oznacza zawartość białka obliczoną z użyciem wzoru: białko = całkowity azot Kjeldahla \times 6,25;

11. „sól” oznacza zawartość soli obliczoną z użyciem wzoru: $sól = sód \times 2,5$;
12. „wartość średnia” oznacza wartość, która najlepiej określa ilość składnika odżywczego zawartego w danej żywności i uwzględnia sezonową zmienność, wzorce konsumpcji i inne czynniki, które mogą mieć wpływ na zmianę wartości rzeczywistej;
13. „główne pole widzenia” oznacza pole widzenia, które najczęściej jest wystawiane lub widoczne w zwykłych lub zwyczajowych warunkach sprzedaży lub stosowania.

ZALĄCZNIK II

SKŁADNIKI POWODUJĄCE ALERGIE LUB REAKCJE NIETOLERANCJI

1. Zboża zawierające gluten (tj. pszenica, żyto, jęczmień, owies, orkisz, kamut lub ich odmiany hybrydowe) i produkty pochodne, z wyjątkiem:
 - a) syropów glukozy na bazie pszenicy zawierających dekstrozę³²;
 - b) maltodekstryn na bazie pszenicy¹;
 - c) syropów glukozy na bazie jęczmienia;
 - d) zbóż wykorzystywanych do produkcji destylatów alkoholowych lub alkoholu etylowego pochodzenia rolniczego, stosowanych w napojach spirytusowych i innych napojach o zawartości alkoholu wyższej niż 1,2 % objętościowo.
2. Skorupiaki i produkty pochodne.
3. Jaja i produkty pochodne.
4. Ryby i produkty pochodne z wyjątkiem:
 - a) żelatyny rybnej stosowanej jako nośnik preparatów zawierających witaminy lub karotenoidy;
 - b) żelatyny rybnej lub karuku stosowanych jako środki klarujące do piwa i wina.
5. Orzeszki ziemne/orzeszki arachidowe i produkty pochodne.
6. Soja i produkty pochodne z wyjątkiem:
 - a) całkowicie rafinowanego oleju i tłuszczu sojowego¹;
 - b) mieszaniny naturalnych tokoferoli (E306), naturalnego D-alfa-tokoferolu, naturalnego octanu D-alfa-tokoferolu, naturalnego bursztynianu D-alfa-tokoferolu pochodzenia sojowego;
 - c) fitosteroli i estrów fitosteroli otrzymanych z olei roślinnych pochodzenia sojowego;
 - d) estru stanolu roślinnego produkowanego ze steroli olejów roślinnych pochodzenia sojowego.

³² Oraz produkty pochodne, o ile obróbka, jakiej je poddano, nie wpływa na zwiększenie alergenicności, ocenionej przez właściwy organ w odniesieniu do produktu, z którego powstały.

7. Mleko i produkty pochodne (łącznie z laktozą), z wyjątkiem:
 - a) serwatki wykorzystywanej do produkcji destylatów alkoholowych lub alkoholu etylowego pochodzenia rolniczego, stosowanych w napojach spirytusowych i innych napojach o zawartości alkoholu wyższej niż 1,2 % objętościowo;
 - b) laktitolu.
8. Orzechy, tj. migdały (*Amygdalus communis* L.), orzechy laskowe (*Corylus avellana*), orzechy włoskie (*Juglans regia*), orzechy nerkowca (*Anacardium occidentale*), orzeszki pekan (*Carya illinoensis* (Wangenh.) K. Koch), orzechy brazylijskie (*Bertholletia excelsa*), pistacje (*Pistacia vera*), orzechy makadamia i orzechy Queensland (*Macadamia ternifolia*), i produkty pochodne z wyjątkiem:
 - a) orzechów wykorzystywanych do produkcji destylatów alkoholowych lub alkoholu etylowego pochodzenia rolniczego, stosowanych w napojach spirytusowych i innych napojach o zawartości alkoholu wyższej niż 1,2 % objętościowo.
9. Seler i produkty pochodne.
10. Gorczyca i produkty pochodne.
11. Nasiona sezamu i produkty pochodne.
12. Dwutlenek siarki i siarczyny w stężeniach powyżej 10 mg/kg lub 10 mg/litr w przeliczeniu na SO₂.
13. Łubin i produkty pochodne.
14. Mięczaki i produkty pochodne.

ZAŁĄCZNIK III

ŻYWNOSĆ, W PRZYPADKU KTÓREJ ETYKIETOWANIE MUSI ZAWIERAĆ JEDNĄ LUB WIĘCEJ DODATKOWYCH DANYCH SZCZEGÓŁOWYCH

RODZAJ LUB KATEGORIA ŻYWNOSCI	DANE SZCZEGÓŁOWE
1. ŻYWNOSĆ PAKOWANA W ATMOSFERZE NIEKTÓRYCH GAZÓW	
1.1 Żywność, której trwałość została przedłużona w wyniku użycia gazów opakowaniowych dozwolonych zgodnie z dyrektywą Rady 89/107/EWG ³³	„Zapakowano w atmosferze ochronnej”
2. ŻYWNOSĆ ZAWIERAJĄCA ŚRODKI SŁODZĄCE	
2.1 Żywność zawierająca środek słodzący lub środki słodzące dozwolone zgodnie z dyrektywą 89/107/EWG	„ze środkiem słodzącym (środkami słodzącymi)”; informację umieszcza się obok nazwy żywności.
2.2 Żywność zawierająca zarówno dodatek cukru lub cukrów, jak i środek słodzący lub środki słodzące dozwolone zgodnie z dyrektywą 89/107/EWG	„z cukrem (cukrami) i środkiem słodzącym (środkami słodzącymi)”; informację umieszcza się obok nazwy żywności.
2.3 Żywność zawierająca aspartam dozwolony zgodnie z dyrektywą 89/107/EWG	„zawiera źródło fenyloalaniny””
2.4 Żywność zawierająca ponad 10 % dodanych alkoholi wielowodorotlenowych dozwolonych zgodnie z dyrektywą 89/107/EWG	„nadmierne spożycie może mieć efekt przeczyszczający”
3. ŻYWNOSĆ ZAWIERAJĄCA KWAS GLICYRYZYNOWY LUB JEGO SÓL AMONOWĄ	
3.1 Wyroby lub napoje zawierające kwas glicyryzynowy lub jego sól amonową w wyniku dodania substancji jako takiej (-ich) lub lukrecji <i>Glycyrrhiza glabra</i> , w stężeniu 100 mg/kg lub 10 mg/l lub większym.	Bezpośrednio po wykazie składników należy dodać następującą informację: „zawiera lukrecję”, chyba że termin „lukrecja” został już włączony do wykazu składników lub do nazwy żywności. W razie braku wykazu składników informację umieszcza się obok nazwy żywności.

³³ Dz.U. L 40 z 11.2.1989, s. 27.

3.2 Wyroby zawierające kwas glicyryzynowy lub jego sól amonową w wyniku dodania substancji jako takiej (-ich) lub lukrecji <i>Glycyrrhiza glabra</i> w stężeniu 4 g/kg lub większym.	Bezpośrednio po wykazie składników należy dodać następującą informację: „zawiera lukrecję – chorzy na nadciśnienie powinni unikać nadmiernego spożycia”. W razie braku wykazu składników informację umieszcza się obok nazwy żywności.
3.3 Napoje zawierające kwas glicyryzynowy lub jego sól amonową w wyniku dodania substancji jako takiej (-ich) lub lukrecji <i>Glycyrrhiza glabra</i> w stężeniu 50 mg/l lub większym, lub 300 mg/l lub większym w przypadku napojów o zawartości alkoholu wyższej niż 1,2 % objętościowo³⁴.	Bezpośrednio po wykazie składników należy dodać następującą informację: „zawiera lukrecję – chorzy na nadciśnienie powinni unikać nadmiernego spożycia”. W razie braku wykazu składników informację umieszcza się obok nazwy żywności.
4. NAPOJE O WYSOKIEJ ZAWARTOŚCI KOFEINY	
4.1 Napoje, z wyjątkiem napojów na bazie kawy, herbaty lub ekstraktu kawy lub herbaty, w przypadku gdy nazwa żywności zawiera określenie „kawa” lub „herbata”, które: – są przeznaczone do spożycia w stanie niezmodyfikowanym i zawierają kofeinę, niezależnie od jej źródła, w proporcji przewyższającej 150 mg/l, lub – występują w postaci skoncentrowanej lub suchej i po przygotowaniu do spożycia zawierają kofeinę, niezależnie od jej źródła, w proporcji przewyższającej 150 mg/l	„O wysokiej zawartości kofeiny” w tym samym polu widzenia, co nazwa napoju, po czym w nawiasach, zgodnie z art. 14 ust. 5 niniejszego rozporządzenia, umieszcza się informację dotyczącą zawartości kofeiny wyrażonej w mg/100 ml.

³⁴ Poziom stosuje się do produktów w postaci gotowej bezpośrednio do spożycia lub w postaci przygotowanej do spożycia zgodnie z instrukcjami wytwórców.

5. ŻYWNOŚĆ Z DODATKIEM FITOSTEROLI, ESTRÓW FITOSTEROLI, FITOSTANOLI LUB ESTRÓW FITOSTANOLI

5.1 Żywność lub składniki żywności z dodatkiem fitosteroli, estrów fitosteroli, fitostanoli lub estrów fitostanoli

- (1) „z dodatkiem steroli roślinnych” lub „z dodatkiem stanoli roślinnych” w tym samym polu widzenia, co nazwa żywności;
- (2) wartość dodanego fitosterolu, estru fitosteroli, fitostanolu i estru fitostanoli (wyrażonego w % lub w g wolnych steroli roślinnych/stanoli roślinnych na 100 g lub 100 ml żywności) określona w wykazie składników;
- (3) oświadczenie, że produkt przeznaczony jest wyłącznie dla osób, które chcą obniżyć swoje stężenie cholesterolu we krwi;
- (4) oświadczenie, że pacjenci zażywający leki na obniżenie stężenia cholesterolu powinni spożywać produkty wyłącznie pod opieką lekarską;
- (5) łatwo widoczne oświadczenie, że żywność może nie być odpowiednia w żywieniu kobiet w ciąży lub karmiących piersią oraz dla dzieci w wieku poniżej pięciu lat;
- (6) informacja, że żywność należy stosować w ramach zrównoważonej i różnorodnej diety, obejmującej regularne spożywanie owoców i warzyw w celu utrzymania poziomów karotenoidów;
- (7) w tym samym polu widzenia, co oświadczenie wymagane zgodnie z punktem 3), oświadczenie, że należy unikać spożycia dodatku steroli roślinnych/stanoli roślinnych w ilościach większych niż 3 g/dobę;
- (8) definicja porcji danej żywności lub danego składnika żywności (najlepiej w g lub ml) wraz z oświadczeniem o zawartej w niej ilości sterolu roślinnego/stanolu roślinnego.

ZAŁĄCZNIK IV

ŻYWNOSĆ, KTÓRA JEST ZWOLNIONA Z WYMAGANIA PRZEDSTAWIANIA OBOWIĄZKOWEJ INFORMACJI O WARTOŚCI ODŻYWCZEJ

- produkty nieprzetworzone, które zawierają pojedynczy składnik lub pojedynczą kategorię składników;
- produkty przetworzone, w przypadku których jedynym procesem przetwarzania, jakim je poddano, jest wędzenie lub dojrzewanie, i które obejmują pojedynczy składnik lub pojedynczą kategorię składników;
- wody przeznaczone do spożywania przez ludzi, włączając te, których jedynymi dodanymi składnikami są dwutlenek węgla lub środki aromatyzujące;
- zioła, przyprawy lub ich mieszaniny;
- sól i substytuty soli;
- produkty objęte dyrektywą 1999/4/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 lutego 1999 r. odnoszącą się do ekstraktów kawy i ekstraktów cykorii³⁵, całe lub zmielone ziarna kawy oraz całe lub zmielone bezkofeinowe ziarna kawy;
- napar ziołowy, herbata, herbata bezkofeinowa, herbata instant lub rozpuszczalna lub ekstrakt herbaty, bezkofeinowa herbata instant lub rozpuszczalna lub ekstrakt herbaty, które nie zawierają dodanych składników;
- octy i substytuty octu, włączając te, których jedynymi dodanymi składnikami są środki aromatyzujące;
- środki aromatyzujące;
- dodatki do środków spożywczych;
- pomoce przetwórcze;
- enzymy zawarte w żywności;
- żelatyna;
- składniki powodujące zestalanie się dżemów;
- drożdże;
- żywność w opakowaniach lub pojemnikach, których największa powierzchnia jest mniejsza niż 25 cm²;

³⁵ Dz.U. L 66 z 13.3.1999, s. 26.

- żywność sprzedawana przez osoby prywatne w kontekście okazyjnej działalności, a nie w ramach przedsięwzięcia, które wiązałoby się z pewną ciągłością działalności i pewnym stopniem organizacji;
- żywność dostarczana bezpośrednio przez wytwórcę małych ilości produktów konsumentowi finalnemu lub miejscowym placówkom handlu detalicznego bezpośrednio zaopatrującym konsumenta finalnego;
- żywność w opakowaniach bezpośrednich nieprzeznaczonych do sprzedaży bez opakowania zewnętrznego (informacja o wartości odżywczej musi być podana na opakowaniu zewnętrznym, chyba że żywność należy do kategorii żywności zwolnionych na mocy niniejszego załącznika).

ZAŁĄCZNIK V

NAZWA ŻYWNOŚCI I SZCZEGÓLNE TOWARZYSZĄCE JEJ DANE SZCZEGÓŁOWE

CZĘŚĆ A – NAZWA ŻYWNOŚCI

1. Dozwolone jest stosowanie w państwie członkowskim, w którym żywność jest wprowadzana do obrotu, nazwy żywności, pod którą produkt ten jest legalnie produkowany i wprowadzany do obrotu w państwie członkowskim produkcji.

Jednakże w przypadku gdy stosowanie innych przepisów niniejszego rozporządzenia, w szczególności określonych w art. 9, uniemożliwiłoby konsumentom w państwie członkowskim, w którym żywność jest wprowadzana do obrotu, poznanie prawdziwego charakteru żywności oraz odróżnienie go od żywności, z którą mogłaby być mylona, nazwa żywności powinna być uzupełniona innymi informacjami opisowymi, które powinny znajdować się w pobliżu nazwy żywności.

2. W wyjątkowych przypadkach nazwa żywności państwa członkowskiego produkcji nie jest używana w państwie członkowskim, w którym prowadzony jest obrót, jeśli żywność, którą ta nazwa oznacza, jest na tyle różna w zakresie jej składu lub wytwarzania od żywności znanej pod tą nazwą, że przepisy punktu 1 nie są wystarczające do zapewnienia nabywcom w państwie członkowskim, w którym żywność jest wprowadzana do obrotu, prawidłowej informacji.
3. Nazwa żywności nie może być zastąpiona nazwą chronioną jako własność intelektualna, nazwą marki lub nazwą wymyśloną.

CZĘŚĆ B – OBOWIĄZKOWE DANE SZCZEGÓŁOWE TOWARZYSZĄCE NAZWIE ŻYWNOŚCI

1. Nazwa żywności zawiera dane szczegółowe dotyczące warunków fizycznych żywności lub szczególnego przetwarzania, jakiemu została poddana (np. sproszkowana, liofilizowana, głęboko zamrożona, szybko zamrożona, zagęszczona, wędzona) bądź dane takie towarzyszą nazwie, we wszystkich przypadkach, w których pominięcie takiej informacji mogłoby wprowadzić nabywcę w błąd.
2. Żywność poddana procesom promieniowania jonizującego musi być opatrzona jednym z następujących oznaczeń:

„napromieniowane” lub „poddane działaniu promieniowania jonizującego”.

CZĘŚĆ C – SZCZEGÓLNE WYMAGANIA DOTYCZĄCE NAZEWNICTWA „MIĘSA MIELONEGO”

1. Kryteria składu sprawdzane na podstawie średniej dobowej:

	Zawartość tłuszczu	Stosunek tkanka łączy:białko mięsa
— chude mięso mielone	≤ 7 %	≤ 12
— mielona, czysta wołowina	≤ 20 %	≤ 15
— mięso mielone zawierające wieprzowinę	≤ 30 %	≤ 18
— mięso mielone innego gatunku	≤ 25 %	≤ 15

2. Na mocy odstępstwa od wymagań ustanowionych w rozdziale IV sekcji V załącznika III do rozporządzenia (WE) nr 853/2004, następujące wyrazy muszą się znajdować w etykietowaniu:

- „procentowa zawartość tłuszczu poniżej...”,
- „stosunek tkanka łączna:białko mięsa poniżej...”.

3. Państwa członkowskie mogą zezwolić na wprowadzanie na ich krajowy rynek mięsa mielonego, które nie spełnia kryteriów ustanowionych w punkcie 1 niniejszej części, pod znakiem krajowym, który nie może być mylony ze znakami przewidzianymi w art. 5 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 853/2004.

ZAŁĄCZNIK VI

OZNACZANIE SKŁADNIKÓW

CZĘŚĆ A – PRZEPISY SZCZEGÓLOWE DOTYCZĄCE OZNACZANIA SKŁADNIKÓW W MALEJĄCEJ KOLEJNOŚCI WAGOWEJ

Kategoria składników	Przepis dotyczący oznaczania w kolejności wagowej
1. Dodana woda oraz dodane produkty lotne	Wymieniane są w kolejności ich wagi w produkcie gotowym. Ilość wody dodanej jako składnik do żywności oblicza się poprzez odjęcie od całkowitej ilości produktu gotowego całkowitej ilości innych użytych składników. Ilość ta nie musi być brana pod uwagę, jeżeli nie przekracza wagowo 5 % produktu gotowego.
2. Składniki użyte w postaci skoncentrowanej lub odwodnionej i odtworzone podczas wytwarzania	Mogą być wymienione w kolejności wagowej zarejestrowanej przed ich koncentracją lub odwodnieniem.
3. Składniki użyte w postaci skoncentrowanej lub odwodnionej, przeznaczone do odtworzenia przez dodanie wody	Mogą być wymienione w kolejności ich proporcjonalnej zawartości w produkcie odtworzonym, pod warunkiem że wykazowi składników towarzyszy sformułowanie „składniki odtworzonego produktu” lub „składniki produktu gotowego do użycia”.
4. Owoce, warzywa lub grzyby, gdy żaden z poszczególnych owoców, warzyw lub grzybów nie ma znacznej przewagi wagowej i gdy nie są one stosowane w proporcjach, które mogą się zmieniać, stosowane w mieszance jako składniki żywności	Mogą być grupowane w wykazie składników pod nazwą „owoce”, „warzywa” lub „grzyby”, z następującą po niej frazą „w zmiennych proporcjach”, bezpośrednio po której podany jest wykaz danych owoców, warzyw lub grzybów. W takich przypadkach mieszanka musi być uwzględniona w wykazie składników zgodnie z art. 19 ust. 1, na podstawie całkowitej masy danych owoców, warzyw lub grzybów.
5. Mieszanki przypraw lub ziół, gdy żadna z przypraw i żadne z ziół nie ma znacznej przewagi w proporcji wagowej	Mogą być wymienione w innej kolejności, pod warunkiem że wykazowi składników towarzyszy sformułowanie „w zmiennej proporcji” lub podobne.
6. Składniki stanowiące mniej niż 2 % produktu gotowego	Mogą być wymienione w innej kolejności, po innych składnikach.

Kategoria składników	Przepis dotyczący oznaczania w kolejności wagowej
7. Składniki, które są podobne lub wzajemnie zastępowalne, które mogą być stosowane podczas wytwarzania lub przygotowywania żywności bez zmiany jej składu, charakteru lub postrzeganej wartości, o ile stanowią mniej niż 2 % produktu gotowego	Mogą być wspomniane w wykazie składników z użyciem frazy „zawiera... i/lub ...”, o ile co najmniej jeden z maksymalnie dwóch składników występuje w produkcie gotowym. Ten przepis nie dotyczy dodatków do środków spożywczych lub składników wymienionych w części C niniejszego załącznika.

CZĘŚĆ B – OZNACZANIE NIEKTÓRYCH SKŁADNIKÓW NAZWĄ KATEGORII ZAMIAST NAZWY SZCZEGÓLNEJ

W przypadku składników, które należą do jednej z kategorii żywności wymienionych poniżej i są komponentami innej żywności, wymaga się nazywania ich jedynie oznaczeniem takiej kategorii.

Definicja kategorii żywności	Oznaczenie
1. Oleje rafinowane z wyłączeniem oliwy z oliwek	„Olej” wraz z – właściwym przymiotnikiem „roślinny” lub „zwierzęcy”, albo – oznaczeniem jego określonego pochodzenia roślinnego lub zwierzęcego Przymiotnik „uwodorniony” musi towarzyszyć oznaczeniu oleju uwodornionego, chyba że ilość kwasów tłuszczowych nasyconych i tłuszczów trans została uwzględniona w informacji o wartości odżywczej.

Definicja kategorii żywności	Oznaczenie
2. Tłuszcze rafinowane	„Tłuszcz” wraz z – właściwym przymiotnikiem „roślinny” lub „zwierzęcy”, albo – oznaczeniem jego określonego pochodzenia roślinnego lub zwierzęcego Przymiotnik „uwodorniony” musi towarzyszyć oznaczeniu tłuszczu uwodornionego, chyba że ilość kwasów tłuszczowych nasyconych i tłuszczów trans została uwzględniona w informacji o wartości odżywczej.
3. Mieszanki mąki uzyskane z dwu lub więcej gatunków zbóż	„Mąka”, wraz z wykazem zbóż, z których została uzyskana, w malejącej kolejności wagowej
4. Skrobie oraz skrobie modyfikowane na drodze fizycznej lub enzymatycznej	„Skrobia”
5. Wszystkie gatunki ryb, gdy ryba stanowi składnik innej żywności, pod warunkiem że nazwa i prezentacja takiej żywności nie odnosi się do określonego gatunku ryby	„Ryby”
6. Wszystkie rodzaje sera, gdy ser lub mieszanka serów stanowi składnik innej żywności, pod warunkiem że nazwa i prezentacja takiej żywności nie odnosi się do określonego rodzaju sera	„Ser”
7. Wszystkie przyprawy w ilości nieprzekraczającej wagowo 2 % żywności	„Przyprawa (przyprawy)” lub „mieszanka przypraw”
8. Wszystkie zioła lub części ziół w ilości nieprzekraczającej wagowo 2 % żywności	„Zioło (zioła)” lub „mieszanka ziół”
9. Wszystkie rodzaje preparatów gumowych użytych do produkcji podstawy gumy do żucia	„Baza gumy do żucia”

Definicja kategorii żywności	Oznaczenie
10. Wszystkie rodzaje rozdrobnionych pieczonych produktów zbożowych	Odpowiednio „Bułka tarta” lub „suchary”
11. Wszystkie rodzaje sacharozy	„Cukier”
12. Bezwodny cukier gronowy lub jednowodny cukier gronowy	„Cukier gronowy”
13. Syrop glukozowy i bezwodny syrop glukozowy	„Syrop glukozowy”
14. Wszystkie rodzaje białek mleka (kazeiny, kazeiniany oraz białka z serwatki) i ich mieszanki	„Białka mleka”
15. Prasowane, tłoczone lub rafinowane masło kakaowe	„Masło kakaowe”
16. Wszystkie rodzaje wina, zgodnie z definicją w rozporządzeniu Rady (WE) nr 1493/1999	„Wino”
17. Mięśnie szkieletowe³⁶ gatunków ssaków i ptaków uznane za odpowiednie do spożycia przez ludzi, z naturalnie zawartą lub przynależną tkanką, gdzie całkowita zawartość tłuszczu i tkanki łącznej nie przekracza wartości wskazanych poniżej, oraz w przypadku, gdy mięso stanowi składnik innej żywności. Produkty objęte definicją wspólnotową „mięsa odkostnionego mechanicznie” wyłącza się z zakresu niniejszej definicji. Maksymalna zawartość tłuszczu i tkanki łącznej dla składników nazwanych terminem „mięso ...”	„mięso ...” i nazwa(-y) ³⁷ gatunków zwierząt, z których pochodzi.

³⁶ Przepona i żwacze stanowią część mięśni szkieletowych, natomiast serce, język, mięśnie głowy (inne niż żwacze), mięśnie nadgarstka, skok i ogon są wyłączone z tego zakresu.

³⁷ W przypadku etykietowania w języku angielskim, niniejsze oznaczenie może być zastąpione nazwą rodzajową danych gatunków zwierząt.

Definicja kategorii żywności			Oznaczenie
<i>Gatunek</i>	<i>Tłuszcz (%)</i>	<i>Tkanka łączna³⁸ (%)</i>	
Ssaki (inne niż króliki i świnie) i mieszaniny gatunków z przewagą ssaków	25	25	
Świnie	30	25	
Ptaki i króliki	15	10	
W przypadku przekroczenia tych maksymalnych limitów, ale przy spełnieniu pozostałych kryteriów definicji „mięso”, zawartość „mięsa ...” musi zostać odpowiednio obniżona, a w wykazie składników powinna być wymieniona dodatkowo zawartość tłuszczu lub tkanki łącznej przez dodanie do terminu „mięso ...”.			
18.	Wszystkie rodzaje produktów objętych definicją „mięso odkostnione mechanicznie”.		„mięso odkostnione mechanicznie” i nazwa(-y) ⁽³⁾ gatunków zwierząt, z których pochodzi.

³⁸ Zawartość tkanki łącznej oblicza się na podstawie stosunku zawartości kolagenu do zawartości białka mięsa. Zawartość kolagenu oznacza zawartość hydroksyproliny pomnożoną przez 8.

CZĘŚĆ C – OZNACZANIE NIEKTÓRYCH SKŁADNIKÓW NAZWĄ KATEGORII WRAZ Z PODANIEM ICH NAZWY SZCZEGÓLNEJ LUB NUMERU WE

Dodatki do środków spożywczych i enzymy inne niż określone w art. 21 lit. b), należące do jednej z kategorii wymienionych w niniejszej części, muszą być oznaczone nazwą tej kategorii, po której podana jest ich nazwa szczególna lub, jeśli jest to właściwe, numer WE. W przypadku gdy składnik należy do więcej niż jednej z kategorii, należy oznaczyć kategorię właściwą dla zasadniczej funkcji składnika w przypadku danej żywności. Jednakże nazwa „skrobia modyfikowana” musi zawsze być uzupełniona poprzez oznaczenie jej określonego pochodzenia roślinnego, w przypadku gdy składnik ten może zawierać gluten.

Kwas

Regulator kwasowości

Środek przeciwzbrylający

Środek zapobiegający pienieniu

Przeciwutleniacz

Substancja wypełniająca

Barwnik

Emulgator

Sole emulgujące³⁹

Czynnik utwardzający

Wzmacniacz smaku

Czynnik polepszający mąkę

Środek żelujący

Substancja glazurująca

Substancja utrzymująca wilgoć

Skrobia modyfikowana⁴⁰

Środek konserwujący

Gaz propelent

³⁹ Wyłącznie w przypadku serów przetworzonych oraz produktów wytwarzanych na bazie serów przetworzonych.

⁴⁰ Nazwa szczególna lub numer WE nie muszą być oznaczane.

Czynnik spulchniający

Stabilizator

Środek słodzący

Środek zagęszczający

CZĘŚĆ D – NAZWY ŚRODKÓW AROMATYZUJĄCYCH W WYKAZIE SKŁADNIKÓW

1. Środki aromatyzujące są określone bądź wyrazami „środek(-ki) aromatyzujący(-e)”, bądź nazwą bardziej szczegółową lub opisem środka aromatyzującego.
2. Chinina lub kofeina stosowane jako środek aromatyzujący w produkcji lub przygotowaniu żywności muszą być wymienione z nazwy w wykazie składników bezpośrednio po określeniu „środek aromatyzujący (środki aromatyzujące)”.
3. Wyraz „naturalny”, lub każdy inny wyraz mający zasadniczo to samo znaczenie, może być używany wyłącznie w odniesieniu do środków aromatyzujących, których składnik aromatyzujący zawiera wyłącznie substancje aromatyczne zgodnie z ich definicją w art. 1 ust. 2 lit. b) pkt (i) dyrektywy 88/388/EWG lub preparaty aromatyczne zgodnie z ich definicją w art. 1 ust. 2 lit. c) tej dyrektywy.
4. Jeżeli nazwa środka aromatyzującego zawiera odniesienie do roślinnego lub zwierzęcego charakteru lub pochodzenia włączonych substancji, nie może być użyty wyraz „naturalny” ani żaden inny wyraz mający zasadniczo to samo znaczenie, chyba że składnik aromatyzujący został wyizolowany we właściwych procesach fizycznych, procesach enzymatycznych lub mikrobiologicznych, bądź też tradycyjnych procesach przygotowywania żywności, wyłącznie lub prawie wyłącznie z danej żywności lub z danego źródła środka aromatyzującego.

CZĘŚĆ E – OZNACZANIE SKŁADNIKA ZŁOŻONEGO

1. Składnik złożony może być włączony do wykazu składników pod własną nazwą, na tyle, na ile jest to ustanowione prawem lub przyjęte zwyczajowo, w przeliczeniu na jego całkowitą wagę, pod warunkiem, że natychmiast po nim występuje wykaz jego składników.
2. Wykaz składników w przypadku składników złożonych nie jest obowiązkowy:
 - a) w przypadku gdy skład składnika złożonego jest zdefiniowany w aktualnym prawodawstwie wspólnotowym, o ile składnik złożony stanowi mniej niż 2 % produktu gotowego; jednakże przepis ten nie ma zastosowania w przypadku dodatków do środków spożywczych, z zastrzeżeniem przepisów art. 21 lit. a) do d); lub

- b) w przypadku składników złożonych składających się z mieszanek przypraw i/lub ziół stanowiących mniej niż 2 % produktu gotowego, z wyjątkiem dodatków do środków spożywczych, z zastrzeżeniem przepisów art. 21 lit. a) do d); lub
- c) w przypadku gdy składnik złożony jest żywnością, w przypadku której nie wymaga się wykazu składników zgodnie z prawodawstwem wspólnotowym.

ZAŁĄCZNIK VII

OZNACZENIE ILOŚCIOWE SKŁADNIKÓW

1. Oznaczenie ilościowe nie jest wymagane:
 - a) w przypadku składnika lub kategorii składników:
 - (i) których waga netto po odsączeniu jest oznaczona zgodnie z punktem 5 załącznika VIII; lub
 - (ii) w przypadku których oznaczenie ilości w etykietowaniu jest już obowiązkowe zgodnie z przepisami prawa wspólnotowego; lub
 - (iii) które są użyte w małych ilościach do celów aromatyzujących; lub
 - (iv) które, występując w nazwie żywności, nie wpływają na wybór dokonywany przez konsumenta w kraju, w którym są wprowadzone do obrotu, ponieważ zmiana ilości nie ma zasadniczego wpływu na charakterystykę żywności lub nie odróżnia tego produktu od podobnej żywności; lub
 - b) w przypadku gdy szczególne przepisy wspólnotowe ustalają dokładnie ilość składnika lub kategorii składników, nie przewidując oznaczenia ich na etykiecie; lub
 - c) w przypadkach określonych w punktach 4 i 5 części A załącznika VI.
2. Artykuł 23 ust. 1, lit. a) i lit. b) nie ma zastosowania w przypadku:
 - a) jakiegokolwiek składnika lub kategorii składników objętych określeniem „ze środkiem słodzącym (środkami słodzącymi)” lub „z cukrem (cukrami) i środkiem słodzącym (środkami słodzącymi)”, jeśli to określenie towarzyszy nazwie żywności, zgodnie z załącznikiem III; lub
 - b) jakiegokolwiek dodanej witaminy i jakiegokolwiek dodanego składnika mineralnego, jeśli taka substancja jest przedmiotem informacji o wartości odżywczej.
3. Określenie ilości składnika lub kategorii składników:
 - a) musi być wyrażone w postaci wartości procentowej, która musi odpowiadać ilości składnika lub składników w chwili jego/ich stosowania; i
 - b) musi się znajdować albo w nazwie żywności, albo bezpośrednio po niej lub w wykazie składników w powiązaniu z danym składnikiem lub kategorią składników.

4. W drodze odstępstwa od punktu 3,
- a) w przypadku gdy żywność utraciła wilgoć po przetwarzaniu termicznym lub innego rodzaju przetwarzaniu, ilość musi być wyrażona jako wartość procentowa odpowiadająca ilości zastosowanych składników lub zastosowanego składnika względem produktu gotowego, chyba że ta ilość lub całkowita ilość wszystkich składników określonych w etykiecie przekracza 100 %, w którym to przypadku ilość musi być określona na podstawie masy składnika lub składników wykorzystanych do przygotowania 100 g produktu gotowego;
 - b) ilość składników lotnych musi być określona na podstawie ich proporcji wagowej w produkcie gotowym;
 - c) ilość składników użytych w postaci skoncentrowanej lub odwodnionej i odtworzonych przed wytwarzaniem może być określona na podstawie ich proporcji wagowej zarejestrowanej przed ich koncentracją lub odwodnieniem;
 - d) w przypadku żywności skoncentrowanej lub odwodnionej, przeznaczonej do odtworzenia przez dodanie wody, ilość składników może być określona na podstawie ich proporcji wagowej w odtworzonym produkcie.

ZAŁĄCZNIK VIII

OZNACZANIE ILOŚCI NETTO

1. Ilości netto nie jest obowiązkowa w przypadku żywności:
 - a) która znacznie traci na objętości lub wadze i która jest sprzedawana na sztuki lub ważona w obecności nabywcy; lub
 - b) której ilość netto jest mniejsza niż 5 g lub 5 ml; jednakże niniejszy przepis nie ma zastosowania do przypraw i ziół.
2. W przypadku gdy oznaczenie określonego rodzaju ilości (np. ilość nominalna, ilość minimalna, ilość średnia) jest wymagane na mocy przepisów wspólnotowych, lub – w przypadku ich braku – na mocy przepisów krajowych, ilość ta jest uważana za ilość netto do celów niniejszego rozporządzenia.
3. W przypadku gdy paczkowany artykuł składa się z dwóch lub więcej pojedynczych, paczkowanych sztuk zawierających taką samą ilość tego samego produktu, ilość netto oznaczona jest przez wymienienie ilości netto zawartej w każdym opakowaniu jednostkowym oraz całkowitej liczby takich opakowań. Oznaczenie tych danych szczegółowych nie jest jednakże obowiązkowe w przypadku, gdy całkowita liczba opakowań jednostkowych jest wyraźnie widoczna i łatwo policzalna z zewnątrz oraz gdy przynajmniej jedno oznaczenie ilości netto, zawartej w każdym opakowaniu jednostkowym, jest wyraźnie widoczne z zewnątrz.
4. W przypadku gdy paczkowany artykuł składa się z dwóch lub więcej opakowań jednostkowych, które nie są uznawane za jednostki sprzedaży, ilość netto jest podawana poprzez oznaczenie całkowitej ilości netto oraz całkowitej liczby opakowań jednostkowych.
5. W przypadku gdy środek spożywczy w stanie stałym jest prezentowany w środku płynnym, na etykiecie należy również podać wagę netto środka spożywczego po odsączeniu.

Do celów niniejszego punktu „środek płynny” oznacza następujące produkty, które mogą występować jako mieszanki, a także w postaci zamrożonej lub szybko zamrożonej, pod warunkiem że płyn jest jedynie dodatkiem do podstawowych składników tego preparatu i przez to nie jest czynnikiem decydującym o zakupie: woda, wodne roztwory soli, solanka, wodne roztwory kwasów spożywczych, ocet, wodne roztwory cukrów, wodne roztwory innych substancji słodzących, soki owocowe lub warzywne w przypadku owoców lub warzyw.

ZAŁĄCZNIK IX

DATA MINIMALNEJ TRWAŁOŚCI

1. Data minimalnej trwałości jest oznaczana następująco:

a) Datę poprzedza sformułowanie:

- „Najlepiej spożyć do ...” gdy data zawiera oznaczenie dnia,
- „Najlepiej spożyć przed końcem ...” w innych przypadkach.

b) Sformułowaniom określonym w lit. a) towarzyszy:

- sama data, albo
- odniesienie do miejsca, gdzie data jest podana w etykietowaniu.

Jeśli to konieczne, po tych danych szczegółowych następuje opis warunków przechowywania, które muszą być przestrzegane, aby produkt mógł zachować swoje szczególne właściwości przez określony okres.

c) Data składa się z dnia, miesiąca i roku podanych w niekodowanej, chronologicznej formie.

Jednakże w przypadku żywności:

- której trwałość nie przekracza trzech miesięcy, wystarczy oznaczenie dnia oraz miesiąca,
- której trwałość przekracza trzy miesiące, lecz nie przekracza 18 miesięcy, wystarczy oznaczenie miesiąca oraz roku,
- której trwałość przekracza 18 miesięcy, wystarczy oznaczenie roku.

d) Z zastrzeżeniem przepisów wspólnotowych nakładających inne rodzaje oznaczenia daty, oznaczenie daty minimalnej trwałości nie jest wymagane dla:

- świeżych owoców i warzyw, w tym ziemniaków, które nie są obrane, pokrojone lub podobnie przygotowane; odstępstwo to nie ma zastosowania do kiełkujących nasion i podobnych produktów, takich jak kiełki warzywne,
- win, win likierowych, win musujących, win aromatyzowanych oraz podobnych produktów uzyskanych z owoców innych niż winogrona, oraz napojów objętych kodami CN 22060091, 22060093 i 22060099 i wytworzonych z winogron lub moszczu winnego,
- napojów o zawartości alkoholu wynoszącej 10 % lub więcej objętościowo,

- napojów bezalkoholowych, soków owocowych, nektarów owocowych i napojów alkoholowych o zawartości alkoholu wyższej niż 1,2 % objętościowo, w opakowaniach jednostkowych zawierających więcej niż pięć litrów, przeznaczonych do zaopatrywania zakładów żywienia zbiorowego,
- wyrobów piekarniczych lub cukierniczych, które ze względu na swoją specyfikę są zwykle spożywane w ciągu 24 godzin od wytworzenia,
- octu,
- soli kuchennej,
- cukru w stanie stałym,
- wyrobów cukierniczych składających się prawie wyłącznie z cukrów aromatyzowanych lub barwionych,
- gum do żucia oraz podobnych produktów do,
- pojedynczych porcji lodów.

2. Data „spożyć przed” jest oznaczana następująco:

- a) Poprzedza ją sformułowanie „spożyć przed ...”:
- b) Sformułowaniu w lit. a) towarzyszy:

- sama data, albo
- odniesienie do miejsca, gdzie data jest podana w etykietowaniu.

Po tych danych szczegółowych następuje opis warunków przechowywania, które muszą być przestrzegane.

- c) Data składa się z dnia, miesiąca i ewentualnie roku, w takiej kolejności oraz w niekodowanej formie.

ZAŁĄCZNIK X

ZAWARTOŚĆ ALKOHOLU

Rzeczywista objętościowa zawartość alkoholu w napojach zawierających ponad 1,2 % alkoholu według objętości jest określana liczbą z uwzględnieniem nie więcej niż jednego miejsca po przecinku. Następuje po niej symbol „% obj.” i może ona być poprzedzona wyrazem „alkohol” lub skrótem „alk.”.

Określanie zawartości alkoholu odbywa się w temperaturze 20 °C.

Zakresy dopuszczalnych odchyłeń dodatnich lub ujemnych dozwolonych w odniesieniu do oznaczania zawartości alkoholu według objętości, w wartościach bezwzględnych, są określone w poniższej tabeli. Stosuje się je bez uszczerbku dla zakresu dopuszczalnych odchyłeń wynikającego z metody analizy zastosowanej do określenia zawartości alkoholu.

Opis napoju	Dopuszczalne odchylenia dodatnie lub ujemne
1. Piwo o zawartości alkoholu nieprzekraczającej 5,5 % obj.; napoje objęte podpozycją 22.07 B II Wspólnej Taryfy Celnej, sporządzone z winogron	0,5 % obj.
2. Piwo o zawartości alkoholu przekraczającej 5,5 % obj.; napoje objęte podpozycją 22.07 B I Wspólnej Taryfy Celnej, sporządzone z winogron; cydr, perry, wino owocowe itp., uzyskane z owoców innych niż winogrona, również półmusujące lub musujące; napoje oparte na przefermentowanym miodzie	1 % obj.
3. Napoje zawierające zmacerowane owoce lub części roślin	1,5 % obj.
4. Wszelkie inne napoje o zawartości alkoholu wyższej niż 1,2 % objętościowo	0,3 % obj.

ZAŁĄCZNIK XI

REFERENCYJNE WARTOŚCI SPOŻYCIA

CZĘŚĆ A – REFERENCYJNE WARTOŚCI SPOŻYCIA WITAMIN I SKŁADNIKÓW MINERALNYCH (DLA OSÓB DOROSŁYCH)

1. Witaminy i składniki mineralne, które mogą być objęte informacją, oraz ich dzienne zalecane spożycie (DZS)

Witamina A (µg)	800	Witamina B12 (µg)	1
Witamina D (µg)	5	Biotyna (mg)	0,15
Witamina E (mg)	10	Kwas pantotenowy (mg)	6
Witamina C (mg)	60		800
Tiamina (mg)	1,4	Wapń (mg)	800
Ryboflawina (mg)	1,6	Fosfor (mg)	14
Niacyna (mg)	18	Żelazo (mg)	300
Witamina B6 (mg)	2	Magnez (mg)	15
	200	Cynk (mg)	150
Folacyna (µg)		Jod (µg)	

2. Znacząca ilość witamin i składników mineralnych

Do celów określania, czy ilość danej substancji jest znacząca, co do zasady należy uwzględnić 15 % zalecanego spożycia określonego w punkcie 1, zawarte w 100 g lub 100 ml lub w opakowaniu, jeśli opakowanie zawiera wyłącznie jedną porcję.

CZĘŚĆ B – REFERENCYJNE WARTOŚCI SPOŻYCIA ENERGII I WYBRANYCH SKŁADNIKÓW ODŻYWCZYCH INNYCH NIŻ WITAMINY I SKŁADNIKI MINERALNE (DLA OSÓB DOROSŁYCH)

Energia lub składnik odżywczy	Referencyjne wartości spożycia
Energia	8400 kJ (2000 kcal)
Tłuszcz ogółem	70 g
Kwasy tłuszczowe nasycone	20 g
Węglowodany	230 g
Cukry	90 g
Sól	6 g

ZAŁĄCZNIK XII

PRZELICZNIKI

PRZELICZNIKI DO OBLICZANIA WARTOŚCI ENERGETYCZNEJ

Podawaną wartość energetyczną oblicza się z użyciem następujących przeliczników:

— węglowodany (z wyjątkiem alkoholi wielowodorotlenowych)	4 kcal/g—17 kJ/g
— alkohole wielowodorotlenowe	2,4 kcal/g—10 kJ/g
— białka	4 kcal/g—17 kJ/g
— tłuszcz	9 kcal/g—37 kJ/g
— salatrimy	6 kcal/g—25 kJ/g
— alkohol (etanol)	7 kcal/g—29 kJ/g
— kwasy organiczne	3 kcal/g—13 kJ/g

ZAŁĄCZNIK XIII

WYRAŻENIE I PREZENTACJA INFORMACJI O WARTOŚCI ODŻYWCZEJ

CZĘŚĆ A – WYRAŻENIE INFORMACJI O WARTOŚCI ODŻYWCZEJ

W informacji o wartości odżywczej należy stosować następujące jednostki:

— energia	kJ i kcal
— tłuszcz	gramy (g)
— węglowodany	
— błonnik	
— białka	
— sól	
— witaminy i składniki mineralne	jednostki określone w punkcie 1 części A załącznika XI
— inne substancje	jednostki właściwe dla poszczególnych substancji

CZĘŚĆ B – KOLEJNOŚĆ PREZENTACJI INFORMACJI O WARTOŚCI ODŻYWCZEJ KOMPONENTÓW WĘGLOWODANÓW I TŁUSZCZÓW

1. W przypadku podawania ilości alkoholi wielowodorotlenowych lub skrobi kolejność informacji jest następująca:

węglowodany	g
w tym:	
— cukry	g
— alkohole wielowodorotlenowe	g
— skrobia	g

2. W przypadku podawania ilości lub rodzaju kwasu tłuszczowego kolejność informacji jest następująca:

tłuszcz	g
w tym:	
— kwasy tłuszczowe nasycone	g
— tłuszcze trans	g
— kwasy tłuszczowe jednonienasycone	g
— kwasy tłuszczowe wielonienasycone	g

**CZĘŚĆ C – KOLEJNOŚĆ PREZENTACJI ENERGII I SKŁADNIKÓW ODŻYWCZYCH
W INFORMACJI O WARTOŚCI ODŻYWCZEJ**

Kolejność prezentacji informacji o energii i składnikach odżywczych jest następująca:

energia	kJ i kcal
tłuszcz	g
w tym	
— kwasy tłuszczowe nasycone	g
— tłuszcze trans	g
— kwasy tłuszczowe jednonienasycone	g
— kwasy tłuszczowe wielonienasycone	g
węglowodany	g
w tym	
— cukry	g
— alkohole wielowodorotlenowe	g
— skrobia	g
błonnik	g
białka	g
sól	g
witaminy i składniki mineralne	jednostki określone w punkcie 1 części A załącznika XI

OCENA SKUTKÓW FINANSOWYCH REGULACJI

1. TYTUŁ WNIOSKU:

Wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności

2. STRUKTURA ABM/ABB

Dziedzina/dziedziny polityki, których dotyczy wniosek, i powiązane działanie/działania: zdrowie i ochrona konsumentów – bezpieczeństwo żywności, zdrowie zwierząt, dobrostan zwierząt i zdrowie roślin.

3. POZYCJE W BUDŻECIE

3.1. Pozycje w budżecie (pozycje operacyjne i powiązane pozycje pomocy technicznej i administracyjnej (dawniej pozycje B..A)), wraz z treścią:

Brak skutków finansowych.

3.2. Czas trwania działania i wpływu finansowego:

Otwarty

3.3. Informacje budżetowe:

Pozycja w budżecie	Rodzaj wydatków		Nowe	Wkład EFTA	Wkład krajów ubiegających się o członkostwo	Dział w perspektywie finansowej

4. ZESTAWIENIE ZASOBÓW

4.1. Zasoby finansowe

4.1.1. Zestawienie środków na zobowiązania (CA) i środków na płatności (PA)

mln EUR (do 3 miejsc po przecinku)

Rodzaj wydatków	Sekcja nr		Rok n	n + 1	n + 2	n + 3	n + 4	n + 5 i później	Razem

Wydatki operacyjne⁴¹

Środki na zobowiązania (CA)	8.1.	a							
Środki na płatności (PA)		b							

Wydatki administracyjne w ramach kwoty referencyjnej⁴²

Pomoc techniczna i administracyjna (NDA)	8.2.4.	c							

KWOTA REFERENCYJNA OGÓLEM

Środki na zobowiązania		a+c							
Środki na płatności		b+c							

⁴¹ Wydatki niewchodzące w zakres rozdziału xx 01 w tytule xx.

⁴² Wydatki w ramach art. xx 01 04 w tytule xx.

Wydatki administracyjne nieuwzględnione w kwocie referencyjnej⁴³

Wydatki na zasoby ludzkie i powiązane wydatki (NDA)	8.2.5.	d							
Wydatki administracyjne, inne niż koszty zasobów ludzkich i powiązane koszty, nieuwzględnione w kwocie referencyjnej (NDA)	8.2.6.	e							

Indykatoryjne koszty finansowe interwencji ogółem

OGÓLEM CA w tym koszty zasobów ludzkich		a+c +d +e							
OGÓLEM PA w tym koszty zasobów ludzkich		b+c +d +e							

Szczegółowe informacje dotyczące współfinansowania

Jeżeli wniosek obejmuje współfinansowanie przez państwa członkowskie lub inne organy (należy określić, które), w poniższej tabeli należy przedstawić szacowany poziom współfinansowania (można dodać kolejne rubryki, jeżeli współfinansowanie mają zapewniać różne organy):

mln EUR (do 3 miejsc po przecinku)

Organ współfinansujący		Rok n	n + 1	n + 2	n + 3	n + 4	n + 5 i później	Razem
	f							
OGÓLEM CA w tym współfinansowanie	a+c +d +e +f							

⁴³ Wydatki w ramach rozdziału xx 01 z wyłączeniem artykułu xx 01 04 lub xx 01 05.

4.1.2. *Zgodność z programowaniem finansowym*

- Wniosek jest zgodny z istniejącym programowaniem finansowym.
- Wniosek wymaga przeprogramowania odpowiedniego działu w perspektywie finansowej.
- Wniosek może wymagać zastosowania postanowień porozumienia międzyinstytucjonalnego⁴⁴ (tzn. instrumentu elastyczności lub zmiany perspektywy finansowej).

4.1.3. *Wpływ finansowy na dochody*

- Wniosek nie ma wpływu finansowego na dochody
- Wniosek ma następujący wpływ finansowy na dochody:

mln EUR (do 1 miejsca po przecinku)

Pozycja w Dochody budżecie		Przed rozpoczęciem działania [rok n-1]	Sytuacja po zakończeniu działania					
			[Rok n]	[n+1]	[n+2]	[n+3]	[n+4]	[n+5] ⁴⁵
a) Dochody w wartościach bezwzględnych								
b) Zmiana dochodów Δ								

4.2. **Zasoby ludzkie w przeliczeniu na pełne etaty (w tym urzędnicy, pracownicy zatrudnieni na czas określony i personel zewnętrzny) – szczegółowe informacje w pkt 8.2.1.**

Zapotrzebowanie na dany rok	Rok n	n + 1	n + 2	n + 3	n + 4	n + 5 i później
Zasoby ludzkie ogółem Opis i cele						

⁴⁴ Patrz pkt 19 i 24 porozumienia międzyinstytucjonalnego.

⁴⁵ W razie potrzeby, tzn. gdy czas trwania działania przekracza 6 lat, należy wprowadzić dodatkowe kolumny.

5. SZCZEGÓŁOWY KONTEKST WNIOSKU NALEŻY PODAĆ W UZASADNIENIU.

W niniejszej części oceny skutków finansowych regulacji należy ująć następujące informacje uzupełniające: Potrzeba, która ma zostać zaspokojona w perspektywie krótko- lub długoterminowej

5.1. Potrzeba, która ma zostać zaspokojona w perspektywie krótko- lub długoterminowej

Proponowane rozporządzenie dotyczące przekazywania konsumentom informacji o żywności przekształca i aktualizuje obecne przepisy dotyczące etykietowania żywności mające zastosowanie w odniesieniu do ogólnie pojętej żywności. Ustanawia elastyczny mechanizm oddolny, który umożliwi stronom zainteresowanym wprowadzanie innowacji w dziedzinie etykietowania żywności, a także umożliwi dostosowywanie zasad etykietowania do różnych, stale zmieniających się potrzeb rynków i konsumentów.

Zasady oznaczania wartości odżywczej zostają przekształcone w połączeniu z ogólnymi przepisami dotyczącymi etykietowania żywności. Propozycja wprowadza obowiązkowy wymóg oznaczania wartości odżywczej w głównym polu widzenia etykiety żywności i pozwala na opracowanie najlepszych praktyk w dziedzinie prezentacji informacji żywieniowych.

W odniesieniu do stosowania nowych przepisów istnieje 3-letni okres przejściowy.

5.2. Wartość dodana z tytułu zaangażowania Wspólnoty i spójność wniosku z innymi instrumentami finansowymi oraz możliwa synergia

5.3. Cele, spodziewane wyniki oraz wskaźniki związane z wnioskiem w kontekście ABM (zarządzania kosztami działań)

Główne cele prawodawstwa są następujące:

- umożliwienie konsumentom podejmowania świadomych, bezpiecznych, zdrowych i zrównoważonych wyborów;
- zapewnienie konsumentom istotnych, przydatnych i zasadnie oczekiwanych informacji;
- zapewnienie płynnego funkcjonowania rynku wewnętrznego;
- sprzyjanie rozwojowi otoczenia rynkowego wspierającego konkurencję.

Uwzględniając te cele, szeroki zakres zmiany przepisów odzwierciedla następujące cele szczegółowe:

- zapewnienie spójności i jasności przekazywania informacji;
- ochrona zdrowia konsumentów i zaspokojenie konkretnego zapotrzebowania informacyjnego wśród konsumentów;

- uniknięcie etykietowania wprowadzającego w błąd;
- umożliwienie przemysłowi wprowadzenia innowacji, które pozwolą na wykorzystywanie etykietowania do promocji swoich produktów.

Monitorowane będą następujące wskaźniki: zgłaszanie przez państwa członkowskie systemów krajowych związanych z przekazywaniem informacji o żywności konsumentom.

5.4. Metoda realizacji (indykatoryjna)

Należy wskazać wybraną metodę/wybrane metody⁴⁶ realizacji działania.

- X Zarządzanie scentralizowane
 - X bezpośrednio przez Komisję
 - pośrednio przez:
 - agencje wykonawcze
 - ustanowione przez Wspólnotę organy określone w art. 185 rozporządzenia finansowego
 - krajowe organy sektora publicznego/organy pełniące misję służby publicznej
 - Zarządzanie dzielone lub zdecentralizowane
 - z państwami członkowskimi
 - z krajami trzecimi
 - Zarządzanie wspólne z organizacjami międzynarodowymi (należy wyszczególnić)

Uwagi:

6. MONITOROWANIE I OCENA

6.1. System monitorowania

Ogólne monitorowanie prawodawstwa dotyczącego etykietowania uwzględniono w rozporządzeniu 882/2004 w sprawie kontroli urzędowych żywności i pasz. Rozporządzenie to przewiduje, że państwa członkowskie będą efektywnie wdrażać wymagania prawodawstwa żywnościowego. Komisja (Biuro ds. Żywności i Weterynarii) kontroluje prawidłowe wykonywanie przepisów przez państwa członkowskie.

⁴⁶ W przypadku wskazania więcej niż jednej metody, należy podać dodatkowe informacje w części „Uwagi” w niniejszym punkcie.

Monitorowanie będzie prowadzone przez Komisję i państwa członkowskie, na przykład za pośrednictwem sprawozdań ze strony państw członkowskich, organizacji pozarządowych oraz wewnętrznych działań monitorujących prowadzonych w branży.

6.2. Ocena

6.2.1. Ocena ex-ante

6.2.2. Działania podjęte w wyniku oceny pośredniej/ex-post (wnioski wyciągnięte z podobnych doświadczeń w przeszłości)

6.2.3. Warunki i częstotliwość przyszłych ocen

Komisja powinna przeprowadzić ocenę nowych regulacji po upływie od 5 do 7 lat od ich pełnego wdrożenia, aby ocenić stopień spełnienia przez nie potrzeb stron zainteresowanych. W szczególności ocena taka powinna się koncentrować na absorpcji i efektywności systemów krajowych w kontekście oceny zapotrzebowania na przepisy wspólnotowe dotyczące aspektów, w odniesieniu do których przyjęto krajowe, niewiążące systemy.

7. ŚRODKI ZWALCZANIA NADUŻYĆ FINANSOWYCH

8. SZCZEGÓŁOWE INFORMACJE DOTYCZĄCE ZASOBÓW

8.1. Cele wniosku z uwzględnieniem ich kosztu finansowego

Środki na zobowiązania w mln EUR (do 3 miejsc po przecinku)

(Należy wskazać cele, działania i realizacje)	Rodzaj realizacji	Średni koszt	Rok n		Rok n+1		Rok n+2		Rok n+3		Rok n+4		Rok n+5 i później		RAZEM	
			Liczba realizacji	Koszt całkowity	Liczba realizacji	Koszt całkowity	Liczba realizacji	Koszt całkowity	Liczba realizacji	Koszt całkowity	Liczba realizacji	Koszt całkowity	Liczba realizacji	Koszt całkowity	Liczba realizacji	Koszt całkowity
CEL OPERACYJNY NR 1 ⁴⁷																
KOSZT OGÓLEM																

⁴⁷ Zgodnie z opisem w pkt 5.3.

8.2. Wydatki administracyjne

8.2.1. Liczba i rodzaj pracowników

Rodzaj stanowiska		Personel, któremu powierzono zarządzanie działaniem przy użyciu istniejących i/lub dodatkowych zasobów (liczba stanowisk/pełnych etatów)					
		Rok n	Rok n+1	Rok n+2	Rok n+3	Rok n+4	Rok n+5
Urzędnicy lub pracownicy zatrudnieni na czas określony ⁴⁸ (XX 01 01)	A*/AD	3,5	3,5	3,5	3,5	3,5	3,5
	B*, C*/AST	1/0.2	1/0.2	1/0.2	1/0.2	1/0.2	1/0.2
Pracownicy finansowani ⁴⁹ w ramach art. XX 01 02							
Inni pracownicy ⁵⁰ finansowani w ramach art. XX 01 04/05							
RAZEM		4,7	4,7	4,7	4,7	4,7	4,7

8.2.2. Opis zadań związanych z działaniem

Wykonanie rozporządzenia, tj. przyjęcie wytycznych i środków wykonawczych, zarządzanie notyfikacją środków krajowych w porozumieniu ze Stałym Komitetem ds. Łącucha Żywnościowego i Zdrowia Zwierząt. Komisja będzie również ułatwiać wymianę informacji pomiędzy państwami członkowskimi a nią samą w zakresie dotyczącym systemów krajowych, będzie publicznie udostępniać szczegółowe dane na temat krajowych systemów oraz będzie monitorować ich opracowywanie i stosowanie.

8.2.3. Źródła zasobów ludzkich (stosunek pracy)

W przypadku podania więcej niż jednego źródła, należy wskazać liczbę stanowisk pochodzących z każdego ze źródeł

X Stanowiska obecnie przypisane do zarządzania programem, które zostaną utrzymane lub przekształcone

⁴⁸ Koszty te NIE są uwzględnione w kwocie referencyjnej.

⁴⁹ Koszty te NIE są uwzględnione w kwocie referencyjnej.

⁵⁰ Koszty te są uwzględnione w kwocie referencyjnej.

- Stanowiska wstępnie przyznane w ramach rocznej strategii politycznej/wstępnego projektu budżetu (APS/PDB) na rok n.
- Stanowiska, o które zostanie złożony wniosek w ramach następnej procedury APS/PDB.
- Stanowiska, o które zostanie złożony wniosek w ramach następnej procedury APS/PDB Przesunięcia w ramach istniejącej kadry kierowniczej (przesunięcia wewnętrzne)
- Stanowiska których obsadzenie będzie konieczne w roku n, nieprzewidziane w APS/PDB na dany rok

~~8.2.4. Inne wydatki administracyjne uwzględnione w kwocie referencyjnej (XX 01 04/05 – wydatki na administrację i zarządzanie)~~

mln EUR (do 3 miejsc po przecinku)

Pozycja w budżecie (numer i treść)	Rok n	Rok n+1	Rok n+2	Rok n+3	Rok n+4	Rok n+5 i późn iej	RAZE M
1. Pomoc techniczna i administracyjna (w tym powiązane koszty personelu)							
Agencje wykonawcze ⁵¹							
Inna pomoc techniczna i administracyjna							
- wewnętrzna							
- zewnętrzna							
Pomoc techniczna i administracyjna ogółem							

⁵¹ Należy odnieść się do oceny skutków finansowych regulacji dla danej agencji wykonawczej/danych agencji wykonawczych.

8.2.5. *Koszt finansowy zasobów ludzkich i powiązane koszty nieuwzględnione w kwocie referencyjnej*

mln EUR (do 3 miejsc po przecinku)

Rodzaj zasobów ludzkich	Rok n	Rok n+1	Rok n+2	Rok n+3	Rok n+4	Rok n+5 i później
Urzednicy i pracownicy zatrudnieni na czas okreslony (XX 01 01)						
Pracownicy finansowani w ramach artykulu XX 01 02 (personel pomocniczy, oddelegowani eksperci krajowi (END), personel kontraktowy itp.) (nalezy okreslic pozycje w budzecie)						
Koszt zasobow ludzkich i koszty powiazane (nieuwzględnione w kwocie referencyjnej) ogolem						

Kalkulacja – urzednicy i pracownicy zatrudnieni na czas okreslony

W razie potrzeby nalezy odniec sie do pkt 8.2.1.

Kalkulacja – pracownicy finansowani w ramach art. XX 01 02

W razie potrzeby nalezy odniec sie do pkt 8.2.1.

8.2.6. Inne wydatki administracyjne nieuwzględnione w kwocie referencyjnej

mln EUR (do 3 miejsc po przecinku)

	Rok n	Rok n+1	Rok n+2	Rok n+3	Rok n+4	Rok n+5 i późn iej	RAZE M
XX 01 02 11 01 – podróże służbowe							
XX 01 02 11 02 – spotkania i konferencje							
XX 01 02 11 03 – komitety ⁵²							
XX 01 02 11 04 – badania i konsultacje							
XX 01 02 11 05 – systemy informatyczne							
2. Inne wydatki na zarządzanie ogółem (XX 01 02 11)							
3. Inne wydatki o charakterze administracyjnym (należy wskazać jakie, odnosząc się do pozycji w budżecie)							
Ogółem wydatki administracyjne inne niż wydatki na zasoby ludzkie i powiązane koszty (nieuwzględnione w kwocie referencyjnej)							

Kalkulacja – inne wydatki administracyjne nieuwzględnione w kwocie referencyjnej

⁵² Należy określić rodzaj komitetu i grupę, do której należy.